

Csaba Zoltán

Látogatók a mélyűrből

A felfedezés

A helyi megfigyelő-állomás kupolájától nem messze, vastag takarók alatt várakozott a csillagász. Mellette saját készítésű, de minden csavarjában tökéletesen precíz távcsöve állt egy háromlábú állványon. Csak ült magányosan a koromfekete éjszakában az erdei tisztáson és várt, hogy a körülmények ideálisak legyenek végre a megfigyeléshez.

Várnia kellett, mert amíg a távcsőben rekedt melegebb levegő le nem hűlt a környezet hőmérsékletére, vibrálásával zavarta a tükrök képalkotását. Amíg tartott a hőkiegyenlítődés, szoktatta a szemét az éjszaka sötétjéhez. Fontos volt a megfigyeléshez a megfelelően kitágult pupilla, és néha negyed órába is beletelt, mire szeme elérte felbontó képességének határait.

Ma teljesen kihalt a környék – állapította meg. Néma csend volt mindenfelé, semmi sem mozdult. Ennek természetesen tudta az okait. Először is ritka hideg téli éjszaka ígérkezett a hegyekben, a felhőktől mentes égen keresztül szinte akadály nélkül hatolt az űr hidege a Földre. Másrészt egy lélek sem járt erre, mert minden perccel közelebb került a karácsony, a szeretet legfőbb ünnepe, és mindenki a családi fészekbe menekült a zord mínuszok elől. A csillagász azonban dacolt a hideggel és a magányával. Kicsit irigyen gondolt azokra, akik a tűzhely melegénél családjuk meghitt hangulatát élvezhették, de hát neki más sors jutott. Az ő világa nem a Földön volt, sosem érdekelték a földi dolgok. Azzal vigasztalta magát, hogy a magányáért cserébe páratlan ajándékot kapott: a világegyetem látványát, és ez számára mindennél többet jelentett.

Sokan úgy élték le az életüket, hogy egyszer sem fordították a csillagok felé a tekintetüket. A csillagász nem értette az emberek közönyét az égi dolgok iránt, az ismerősei ezért rendre különösképpen bélyegezték, holott ő úgy érezte, helyesen viselkedik. Ahogy múltak felette az évek, lassan mindenki hozzászokott, hogy ő másképp látja a világot, aztán szépen meg is feledkeztek róla. Talán már senki sem emlékszik rá – gondolta szomorúan. Egy pillanatra könnybe lábadt a szeme, de jól tudta, hogy jelenlegi helyzetéért leginkább csak magát okolhatná. A depresszióknak pedig nem sok értelme volt egy ilyen gyönyörűen tiszta, szikrázó csillagokkal teleszórt égbolt alatt. A Hold is csak órák múlva kel – emlékeztette magát –, nem tompítja majd fényével a halványabb alakzatokat. Az éjszaka igazán élvezetes lesz!

A szíve felől melegség járta át, érezte a helyzet különlegességét. Ma csak az övé lesz a Tejút az összes csillagával együtt, hiszen senkit sem érdekelnek ilyenkor a csillagok. Kedvére barangolhat bármerre, egyetlen tekintet sem keresztezheti az övét. Persze, ez a gondolatmenet kicsit gyermeketegnek tűnt, de mégis jó volt tudni, hogy ma este csak neki mutatják meg fényüket a csillagok. A magány tornyosuló sötét fellegeit kiűzte fejéből a kíváncsiság. Kényelmes megfigyelő pozícióba tornászta magát, és az

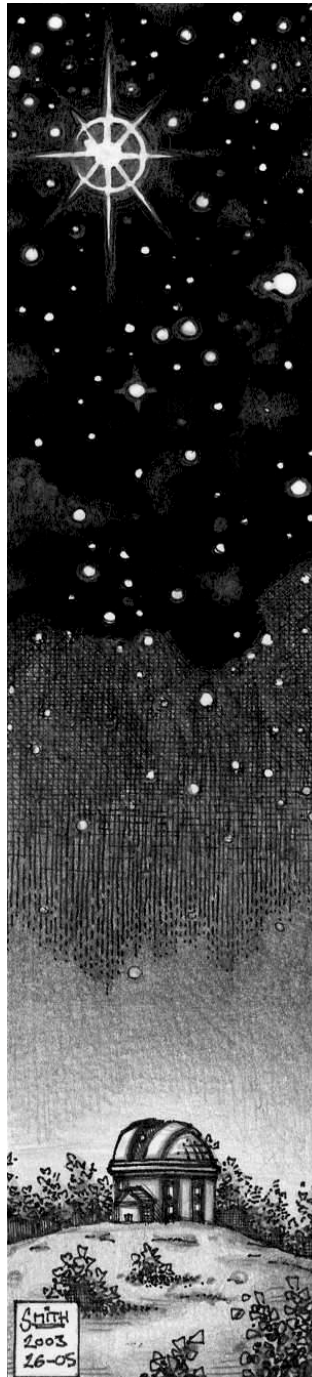
okulárba nézett. Nem vesztegette az időt, máris a Gemini-delta kettős komponense felé fordította a távcsövet. Hány-szor tette meg ezt már életében? Össze sem tudná számolni. Az évek során ezt találta a legmegfelelőbb módszernek a légköri zavarok vizsgálatára. Az Ikrek csillagkép delta jelű csillagpárja szoros kettőscsillag volt, ha rezdületlen volt a légkör, a szabad szemmel csak egyetlen pontnak látszó csillag megmutatkozott igazi valójában.

A levegő teljes mozdulatlanságba dermedt. Biztos volt benne, hogy ma kivételesen jó felbontást fog produkálni a távcsöve, mert ebben a hidegben tökéletesen nyugodttá válhatott benne a levegő. És így is volt, pillanatok alatt felbomlott két komponensre az Ikrek deltája. Menten szárnyra kelt a képzelete, és elpárolgott belőle a maradék keserűség is. Mindig így történt! Ha belenézhetett a távcsövébe, máris helyrebillent benne a világ rendje.

Kedvelte ezt a kettőscsillagot, az egyik komponens világos sárgának látszott, a másik csillag pedig vöröses volt. Mint két ékkő, úgy pompáztak a látómező közepén. Maga előtt látta a közös tömegközéppont körül járt táncukat, egy pillanatra megpróbálta elképzelni, milyen lenne egy olyan hajnal, amikor itt a Földön ez a két csillag kúszna a horizont fölé. Nagyon sok látnivaló volt még, tovább kellett lépnie. Hagyta hát magától eltávolodni a megindító szépségű illúziót.

Következő célpontja a közeli Fiastyúk volt. Minél jobb volt a felbontás, annál több csillagot lehetett összeszámolni a látómezőben. Csak figyelt és számolt. Harmincöt fénypontot sikerült megkülönböztetnie. Hihetetlen! Ezt fel kellett jegyeznie a megfigyelési naplóba, mert ilyen eredményt még sohasem sikerült elérnie. Egy pillanatra elvette a szemét a távcső nézőkijétől, de meggondolta magát, és úgy döntött, vétek minden másodperc, amit nem az ég fürkészésével tölt. Ha nem használja ki az alkalmat, talán soha többé nem láthatja a kedvenceit ilyen minőségben. Ez a felismerés szinte hozzászögezte a távcsövéhez. Sorra vette egymás után a látható csillagképeket. Elidőzött az Orion övében, régi ismerősként üdvözölte a mindig vidáman hunyorgó Aldebarant. A legfényesebbek: a Castor, a Pollux és a Sírius, mind-mind az övéi voltak. Órákon át mohón habzsolta a csillagokat, a színes planetáris ködöket, a hatalmas csillagbölcsőket rejtő porfelhőket. Keresztül-kasul bejárta a Tejutat, sőt még azon túl is merészkedett. A páratlanul nyugodt körülmények lehetővé tették számára, hogy a téli égbolt szépségét – az M101 galaxist – sosem látott pompájában csodálhassa meg.

Miközben szeme próbált minél több fényt összegyűjteni, a képzelete – bármerre

nézett – csodálatos lényekkel népesítette be a világuirt. Hívogatták, csábították, hogy csatlakozzon hozzájuk a végtelenben tett vándorútján. Mind kedves népek voltak, akikre gondolt, csillogó városaik behálózták az egész világegyetemet. Képzelt bolygók fantasztikus tájaira vezették el a csillagászt, aki hinni akart a létezésükben, és minden éjjel eljött, hogy újra és újra találkozhasson barátaival...

Lassan visszatért a valóságba. Kezdt elfáradni. Erősen koncentrálnia kellett, hogy a megfelelő helyen keletkezzen a kép a retináján, de az egyre jobban ugráló színes karikák tönkretették az amúgy tökéletes látványt. Hiába, nem volt már fiatal, szemizmai már nem bírták a folyamatos megterhelést. Pihennie kellett! Mivel a dereka is sajgott, úgy döntött, megadja magát teste szükségleteinek. Hátradőlt és behunyta a szemét. Szinte izzott a szemgolyója. Mióta nem pisloghatott? Annyira lekötötte a látvány, hogy gyakran teljesen kiszáradt a szeme. Ilyenkor hosszú percekig képtelen volt újra a távcsőbe nézni az elviselhetetlen fájdalom miatt. Szerencsére most hamar elmúlt a kellemetlen érzés. Kinyitotta a szemét és felnézett az égre. Szabad szemmel sem nyújtott utolsó látványt a Tejút vonala. Egyszerűen gyönyörű volt. Szebb, mint bármilyen távcsőben, mert azok nem voltak képesek olyan széles látószögben képet alkotni, mint ahogy az eget kémlelő csillagász két szeme.

Addig nézte a csillagokból hímzett szőnyeget, amíg a nyaka bele nem sajdukt. Éppen visszafordította volna fejét a távcsővéhez, hogy az éjszakából hátralévő néhány órát még kiélvezhesse, amikor a szeme sarkából zavaró dolgot vett észre. Csak egy érzés volt, de rögtön odakapta a fejét, ahol az eseményeket gyanította. A Kis Kutya csillagkép irányába nézett, elsőre nem látott semmi furcsát. Már éppen azon volt, hogy az érzéki csalódások számlájára írja látomását, amikor az orra előtt kialudt egy csillag. Nem is akármelyik. Szinte gyermekora óta ismerte a Procyont, az egyik legfényesebb csillagot a téli égbolton. Nem hitt a szemének, és tudta, mit vehetett észre imént. Ahogy magában felidézte a Kis Kutya csillagképet, nem csak a Procyon hiányzott az égről, hanem a csillagkép második legfényesebb csillaga, a Gomeisa is. Hogy aludhat ki csak úgy két csillag? Pillanatnyi pánik fogta el kedvenceinek elvesztése láttán, de eszébe jutott, hogy a csillagokat több mint száz fényév úr választotta el egymástól, tehát semmilyen összefüggő folyamat nem okozhatta hirtelen pusztulásukat. Persze, ha a fény terjedési sebességéről alkotott jelenlegi elképzelésünk helyes. Más ok után kellett néznie.

Most már le sem merte venni szemét a térségről, így miközben fejben olyan folyamatok után nyomozott, amelyek eltüntethetnek csillagokat az égről, azonnal észrevette egy újabb eltűnését. Most viszont résen volt, így tisztán látta, hogy a csillag fénye nem azonnal szűnt meg, hanem – mintha eltakarta volna valami a fény útját – egy rövid fényességcsökkenés után vált egyszínűvé az éj sötét háttérével.

Valami eltakarja a csillagokat – oldotta meg a problémát a csillagász. Közben újabbak estek a feketeség áldozatául. Majdhogynem napirendre tért a váratlan esemény fölött, amikor újabb kérdés ütött szöget a fejébe: Vajon mi takarhat el csillagokat az égen?

Rájött, hogy ennek a kérdésnek a megválaszolása – jelen különös esetben – talán még váratlanabb nehézségekbe ütközik, mint a hirtelen kialvás problémájának megoldása tűnt az előbb. A feketeség meg csak tovább nőtt rendületlenül, már egy teliholdnyi területről söpörte ki a csillagok fényét.

A csillagász figyelt és gondolkodott. Éles szeme most is segített rajta, mint már

annyiszor, amikor csillagfedéseket figyelt meg az égen. Észrevette, ahogy egy halvány fénypont a feketeség szélén ismét feltűnt. Végleg eldőlt számára, a csillagokat eltakarja valami a megfigyelő szeme előtt. De mi lehet az?

Hiába kutatott a memóriájában. Műhold? Kizárt, ilyen nagynak sosem látszanak a Földről. Aszteroida? Igen nagynak és igen közelinek kéne lennie, hogy ekkora részt kitarjon az égből.

Közben a fekete árny mozgása már egyértelművé vált a háttér előtt és láthatóan egyenesen a csillagász nézőpontja felé közeledett. Egyre nagyobb és nagyobb helyet követelt magának az égen.

Talán repülő? De hát kivilágítás nélkül? El kellett vetnie az ötletet. Léghajó, esetleg meteorológiai ballon? Nem, az nem lehet, ahhoz túl gyorsan mozog. Apropó, repülő. Vajon a légkörön belül vagy azon túl lehet a jelenség? Ha a légkörön belül, akkor a mozgó valamit a levegőben kell tartani. Ez általában zajjal járt, de akárhogy hegyezte csendhez szokott fülét, a városok tompa, távoli morajlásán kívül semmilyen hang nem jutott el hozzá.

A légkörön kívül nem lehet, mert akkor olyan hatalmasnak kellene lennie, amit ember még nem látott. Vagy mégis?! A csillagász életében először igazán izgalomba jött. Rátört a felismerés, hogy valami olyasmit láthat, amit rajta kívül senki, amit ő fedezett fel, amivel a nevét halhatatlanná teheti. Még egyszer felnézett az égre, már tenyérnyi fekete folt éktelenkedett a Tejút szikrázó sávjában. Rohamtempóban állította át a távcsövét a Kis Kutya irányába, hogy azon keresztül szemügyre vehesse a rejtélyes, közeledő fekete foltot.

Hamar megtalálta az ég nemrég elsötétedett területét, de az gyorsan ki is vonult a távcső látóteréből, semmi sem derült ki annak mibenlétéről. Miközben szorgosan állított az irányzéken, újabb kérdés fogalmazódott meg benne. Miért ilyen fekete?

Csak egyet tudott elképzelni, ha közel van a megfigyelőhöz a folt – márpedig közel kellett lennie, a mérete miatt –, akkor azért ilyen sötét, mert a Föld árnyékában tartózkodik. Különben vakító fényben tündökölné, mert akármilyen anyagból álljon is a felülete, a Nap fényét teljes egészében nem nyelheti el.

A csillagász pontosan ismerte a Nap pillanatnyi helyzetét, ezért tudta, hogy a fekete folt hamarosan a fényre kell, hogy érjen. Alighogy végiggondolta a dolgot, sikerült átállítania a távcsöve mozgatómechanizmusát, hogy kövesse az égi jelenséget. A sötétséghez szokott szeme azonnal kivette az ismeretlen határvonalait. A Föld árnyé-

kában haladt – ebben már egészen biztos volt –, de már nem növekedett tovább. Valószínűleg elérte a pályája földközeli pontját. Az aszteroidákhoz képest nagyon gyorsan mozgott, nem tudta, milyen távolságban lehet, de abban biztos volt, hogy nem túl távol. Viszont a Föld légkörén jóval túl kellett lennie. Próbálta megbecsülni a távolságát, de segédeszközök nélkül nem sokra ment. Hagyta hát elveszni a számokat a fejében. Meg kell várnia, míg kiér az árnyékból.

Türelemre intette magát, mert hiába meresztgette a szemét, a folt egyszerűen semmi részletet nem árult el a felszínéről – ha volt egyáltalán felszíne. Komolyan elgondolkozott egy sűrű porfelhő vagy üstökösmaradvány lehetőségén, de alig, hogy elképzelte a Föld mellett sodródó porszemcsék összefüggő raját, a folt mozgásirányba eső fele vörösen derengeni kezdett. Először azt hitte, beléphetett a légkörbe, de helyesbítene kellett, mert rájött, hogy ez természetesen csak a Föld légkörének hatása. A látvány azonban így is letaglózta. Hamarosan a teljes folt kiért az árnyékból és végre látni engedte a felszínét. A csillagász sok eshetőségre fel volt készülve, de amit látott, az teljesen megdöbbenetett. Egy hatalmas mesterséges szerkezet táncolt a látómezőben. Elvette a szemét a távcsőtől és felnézett az égre. A sötét folt helyén most tenyérnyi világos területet látott, de a mérete határozottan kisebb lett, távolodott.

Minél többet meg kell tudnia róla! Újra a távcsőbe nézett, kicsit igazított a pozíción és a fókusz távolságon. Egyszerűen nem hitt a szemének. Egy valódi idegen szerkezet lebegett előtte. Egy hatalmas űrhajó, egy lebegő város, mert borzasztóan nagynek kellett lennie, ha ilyen jól látszott. Nézte a felszínét, tele volt furcsán hajló tornyokkal, kiszögellésekkel, érthetetlen sarkokkal. Semmi logikát nem tudott felfedezni az elrendezésükben. Az alakját tekintve egy csúcsával előre fordított háromszögre emlékeztetett, de több hasonlóságot nem tudott felfedezni semmilyen földi szerkezettel. Tökéletesen fekete színű volt, még a Nap vakító fénye is csak halovány derengésre készítette a szerkezet felszínét.

Egy rövid pillanatra teljesen megszűnt a légkör torzító remegése. Ilyen pillanatokban a gyorsan alkalmazkodó emberi szem felbontóképessége hihetetlenül feljavult. A csillagász egy rövid tizedmásodpercig éliesen meglátta a tárgy felszínét. A döbbenete tovább nőtt, azt mindenütt apró lyukak borították. Kisebbek és nagyobbak mindenfelé, akármerre is nézett. Némelyek egészen mélyen hatoltak az idegen test burkolatába. Nagyon öregnek tűnt. Talán millió évek óta is sodródhat. Elkábította a tudatát az idegen technika látványa. Végignézett a hajó testén, de hiába keresgélt, egyetlen fénypontot sem fedezett fel, ami jelezte volna, hogy bármilyen tevékenység is folyna a hajón. Tökéletesen halottnak tetszett, mintha nem is óriási gép, csak egy darab hideg szikla lett volna.

A légkör csodája megszűnt, további részleteket már nem árult el magáról az idegen. A test rohamtempóban távolodott, és ezzel párhuzamosan a látható mérete is csökkent. A csillagász tudta jól, hogy már csak pár percig figyelheti az űrhajót, de soha többet nem láthatja azt, amit csak szemvillanásnyi ideig láthatott. Egy másik civilizáció pusztuló hírnökét, ahogy némán elsuhan a Föld mellett. Szinte leterítette a lábáról a rátörő érzelmek hulláma.

Szólnia kell valakinek! Ez nem maradhat titokban. Vannak az övénel sokkal jobb, nagyobb távcsövek, amivel nyomon tudják követni. Vannak űrtávcsövek is, rengeteg ismeretet szerezhetünk róla, még így is.

Megpróbált a nadrágja zsebébe eljutni a kezével, hogy a szükség esetére magánál

tartott telefont elérje. Nem merte elvenni a szemét a távcső okulárjától, de a mozgástól beremegett a távcső tükre, így a hajó képe egyre elmosódottabb lett. Végre megvolt a telefon, el kellett emelnie a fejét a távcsőtől, hogy bekapcsolhassa. A csontig hatoló hidegben a telefon akkumulátora nehezen reagált, a folyadékkristályok nem igazán akartak a képernyőn összeállni a megfelelő képpé. Hát minden összeesküdött ellene? A kezével próbálta melegíteni a szerkezetet, hátha végre bekapcsol. Újabb perc telt el. Belenézett ismét a távcsőbe, a hajó még benne volt, de már csak harmad akkorának látszott, mint amikor a felszínét meglátta. Óriási sebességgel haladhatott, biztos hiperbola pályán mozog – gondolta a csillagász. Nem volt már sok ideje, mert ha elveszti szem elől, a pálya paramétereit senki nem tudja rögzíteni.

A telefon csipogással jelezte üzemképességét. Azonnal a billentyűzetre csapott és beütötte egyik csillagász ismerősének a telefonszámát. Hosszú másodperc némaság után egy ismerős hang jelezte: pillanatnyilag nem kapcsolható. Hát persze – ütött a homlokára – december 25-én, hajnali négykor senki sem fogja felvenni. Keserűen dobta félre a telefonját. Rájött, hogy csak magára számíthat, mint mindig. Miért nem hívott el valakit a megfigyelésre? Életében először igazán bánta, hogy magányosan dolgozott. Újra a távcsőbe nézett. A derengő folt már csak néhány csillagot homályosított el a környezetében. Megpróbálta emlékezetébe idézni, hogy milyen pályát írt le az égen a hajó, hátha ebből később rekonstruálni tudják a pályáját. Arra emlékezett, hogy a Kis Medve irányából jött. Talán onnan is indult? Mióta lehet ezen a pályán?

Ha a Procyonról jött, az csak 11 fényévre van a Naptól. Ha a jelenlegi sebességével haladt végig, akkor több tízezer évig kellett utaznia. Valami történhetett a fedélzeten. Lehet, hogy a hosszú útra küldött kolónia kipusztult idő előtt. Vagy lehet, hogy még mindig hibernálva fekszenek a legénység tagjai a hajó rakterében és a vezérlő számítógépek hibásodtak meg, a hajójuk pedig most megy túl a célon. Hiszen miért is jött volna ilyen közel a Földhöz, ha nem ide irányították eredetileg?

A keserűség teljesen átjárta a csillagászt. Lehetetlen, hogy egy ilyen nagy eseményt elszalaszt az emberiség! Valakik nagyon messze tőlünk úgy döntöttek, meglátogatnak minket, óriási erőfeszítéssel megépítették ezt a csodálatos szerkezetet, de valami probléma adódhatott, és mi képtelenek vagyunk fogadni őket. Pedig mennyi tudást rejthet az a hajó. A csillagász képzeletben újra a kihalt felszínén járt, ahol a másodperc tört részéig kalandozhatott a tekintete. Lebénította a fájdalom, egyszerűen képtelen volt elfogadni a történeteket. A telefonra gondolt – holnap mindenkit felhív majd. A legnagyobb távcsövekkel erednek a nyomába, és megtalálják a hajót. Nagyon messze lesz már addigra, és jórészt semmit sem fogunk megtudni róla, de legalább a bizonyosság meglesz, hogy nem vagyunk egyedül!

Aztán belegondolt, hogy másnap estére milyen messze lesz a hajó. Olyan kevés fényt ver vissza, hogy távolabb a Naptól semmi esélyük sem lesz, hogy megtalálják. Pláne a Tejút fényes sávja előtt. Képtelenség. Meg aztán ki hinne neki? Karácsonykor egyedül ült kinn az éjszakában. Biztos elaludt – mondják majd –, és álmodta az egészet. Érezte a tragédiáját, tehetetlen dühében majdnem feldöntötte szeretett távcsőve állványát. Oly rég óta vágyik az emberiség a nagy találkozásra, és most itt volt, de rajta kívül senki sem látta. Dühös volt, főleg magára, hogy nem dokumentálta megfelelően az esetet. Persze, utólag is megadhatja az adatokat, de senki nem veszi majd komolyan. Legalább egy CCD kamerát hozhatott volna! Bár tudta jól, hogy az sem segítene. A jó képhez hosszú expozíciós időre lett volna szükség, de ahhoz túl gyorsan

mozgott a hajó. Csak elmosódott folt látszott volna a képen. Talán az alakját éppen ki lehetne venni, de azt semmiképp sem fogadnék el perdöntő bizonyítékként. Pedig, ha csak arra a kis időre is látták volna a felszínét, mint ő, tudnák, hogy igazat beszél. A bizonyíték szinte beleégett az agyába, amikor becsukta a szemét, most is maga előtt látta a hatalmas idegen hajót.

Még egyszer a távcsőhöz hajolt, az idegen szerkezet már kicsúszott a látómezőből, de finom igazítással újból középre terelte. Már csak apró, halvány foltnak tűnt, de még mindig láthatóan mozgott a háttérhez képest. Óriási sebességgel haladhatott. Talán 300 km-t is megtehet másodpercenként – számolgatott magában. Újabb néhány tízezer év és egy másik rendszerben talán több szerencsével jár. Sírhatnékja támadt, de tovább figyelte a halványuló pontot, amíg az el nem érte távcsőve határfényességét. Azután már csak sejtette a helyét, de tartotta az irányt és bámult az elszalasztott lehetőség után. Érezte, hogy egyszeri és soha meg nem ismétlődő alkalom szemtanúja lehetett. Az idegenek nem építettek fénysebességű hajót, mert olyat nem lehet építeni. Inkább egy városnyi gépet küldtek felénk. Mennyi munka és energia vesztetett kárba. Kicsi az esély, hogy még egyszer rászánja magát bárki egy ekkora vállalkozásra. Az emberiség olyan magányos marad, amilyenek a csillagász érezte magát a hideg éjszakákon. Hirtelen átjárta az embertársai iránti szeretet, először érezte, hogy mások is osztoznak a sorsában. Csak ült a távcső mellett, és hol a fájdalom, hol a végtelen szeretet hullámai csaptak át a lelkén. Tudta, hogy soha többé nem láthatja senki azt, amit ő látott ezen a kivételes éjszakán, és senkinek sem mesélhet majd az esetről, mert egyszerűen nem gondolkoznának el rajta, hogy igaz is lehet, amit mond. Csak a fejében őrizheti – amíg él – az idegenek emlékét, némán tisztelegve egy nagyszerű faj gigászi erőfeszítése előtt.

A Nap lassan átlépte a látóhatárt, és fénybe borította a havas tájat. Melegével felébresztett néhány madarat, akik hangos csipogással üdvözölték rögvest a reggelt. A csillagász lassan feltápáskodott, letörölte arcáról a tehetetlenség könnyeit és átadta magát a szeretet imént megtapasztalt érzésének. Összepakolta az eszközeit, hátára vette súlyos távcsövét, és megindult a friss hóba tegnap taposott ösvényen, a legközelebbi falu felé – a szálláshelyére –, hogy illően köszönthesse karácsony reggelét.

A csillagász a szállásán volt és ébredezett. Megnézte az óráját, délután két órát mutatott. Nyolc órán keresztül aludt – állapította meg –, ez igazán szokatlan volt tőle. Felült kényelmes, kétszemélyes ágyán, és eltöprengett az éjszaka történeteken.

Arcon csapta a felismerés: Végigkövette távcsövével, amint egy idegen szerkezet áthaladt a Föld közelében, egészen addig, amíg annyira elhalványult, hogy a távcsövén keresztül sem volt már képes észlelni. Behunyta a szemét, és most is tisztán látta maga előtt a hajó meteorokkal sebzett felszínét. Újra átélte a borzongást, mint amikor az ismeretlen testből kiálló érthetetlen funkciójú alakzatokat fürkészte hasztalan, mert nem érthette meg, amit látott. Annyira idegen volt és olyan rövid ideig lehetett részese az élménynek, hogy képtelenség volt mindent átlátni a felszínén.

Lassan kinyitotta a szemét. Érezte, hogy remeg, ugyanúgy, mint akkor, amikor rájött, hogy rajta kívül senki sem láthatja az elhagyottan száguldó idegeneket. Egyszerűen nem hagyta nyugodni a dolog. Nem teheti közzé a dolgot, mert nem hinne neki

senki, ezért nem is fogja elmondani senkinek. Mégsem volt hajlandó beletörödni, hogy az emberiség elveszített egy ilyen hatalmas értéket. Ha ő sem látta volna, most teljesen nyugodtan élné tovább megszokott életét, de így, hogy szemtanúja volt az eseményeknek, világgá akarta kürtölni a felfedezését. Csakhogy semmilyen bizonyíték nem állt a rendelkezésére. Se egy CCD kép, se egy fotólemez, semmi. Egyszerűen képtelen volt elhinni, hogy csak a fejében maradt nyoma egy több kilométeres idegen űrhajó földközeli elhaladásának. Valamit csak tehet, hogy felhívja az emberek figyelmét! Gondolkozott, törte az agyát és csak nem maradt más lehetősége: meg kell határoznia valahogyan a szerkezet pályáját. Csak az emlékei álltak rendelkezésére, semmi több. Viszont az emlékei különösen élesek voltak. Ma még volt esély rá, hogy beazonosítsa a nyomvonalát a csillagtérképeken, de holnap már homályosabban fog emlékezni mindenre. Minden perccel csökkentek az esélyei.

Kipattant az ágyból, nyújtózott egyet, és kinézett az ablakon. Hétágra sütött a nap, a hóval fedett udvar szikrázott a fényben. Távolabb fenyőfák magasodtak, ágaiokon nagy hópárnák lengtek a gyenge szellőben. Gyönyörű fehér karácsony – gondolta a csillagász, és munkához látott. Magához vette a szoba sarkába dobott hátizsákját, és előkotorta belőle a szükséges felszereléseket. A gyűrött csillagtérképét egy nagy halom papír társaságában a szoba közepére dobta a padlóra. A számológépét elővette a tárcájából, arra sem szakított időt, hogy magára vegyen valamit, ahogy volt, pizsamában lekuporodott a papírok közé. Széttértette viseltes térképét, és próbálta felidézni, amit látott. Becsukta a szemét és lepörgette maga előtt újból az elmúlt éjszaka eseményeit.

A Procyon és a Kis Kutya csillagkép jutott rögvest eszébe. Ott látta először a fekete foltot az égen. Onnan majdnem szemben közeledett a megfigyelési pontja felé, tehát abból az irányból jött. Aztán amikor kilépett a Föld árnyékából, kicsivel az Orion fölött haladt, majd a Bika csillagkép irányában távozott. A pontos helyekre is emlékezett és azonnal tollat ragadott, hogy berajzolja a térképébe. A pálya nyomvonala nagyjából megvolt, de ez édes-kevés, ezt tudta nagyon jól. Ha nem tudja a hajó távolságát vagy az igazi méretét, nincs esélye megtudni a pályáját, még hozzávetőlegesen sem. Mennyire lesz pontos a számítás? – tette fel magának ironikusan a kérdést. Hogy lehet pontos pályát számolni, ha nincsenek rögzített adatok? Sehogy.

Emlékezni próbált minden adatra, amit fel lehetett használni. A telefon! Eszébe jutott, hogy amikor éjjel bekapcsolta – hogy megpróbálja értesíteni kollegáját –, a kijelzőn megjelent az idő is a jobb felső sarokban. Három óra ötvenhét percet mutatott, erre tisztán emlékezett, hiszen a vak sötétben majd' kiegészítette szemét a kijelző. Ez az adat hihetetlenül fontos volt, mert pont akkor akart telefonálni, amikor a hajó kilépett a Föld árnyékából. Talán egy-két perccel később. Páratlanul szerencsésnek érezte magát, átszaladt rajta egy megfoghatatlan, nyugtalan érzés. Egy pillanat alatt megszületett fejében a feladat megoldásának módja, és egyre inkább képesnek érezte magát a hajó méretének és pályájának meghatározására. Késlekedés nélkül nyúlt csillagászati évkönyvek után, hogy a Nap és a Föld pontos adatait kikereshesse. Égett benne a felfedezés vágya. Alig volt türelme kivárni a hosszas folyamatot, amíg a táblázat adatso-raiból, a szükséges összefüggések segítségével megjelenhettek előtte az eredmények. Látni akarta az idegen hajót igazi valójában.

Öröme azonban korainak bizonyult. Számtalan nehézséggel találta szembe magát, és csak sokasodtak előtte a számokkal teleírt oldalak. Próbálta minél áttekint-

hetőbben végezni a műveleteket, hogy az ellenőrzés könnyebben menjen majd, de még így is nehezen igazodott el az egyre bonyolultabb képletek véget nem érő sorai között. Az éhség is befészkelte magát gondolatai közé, ránézett az órájára és hitetlenkedve vette tudomásul, hogy már este 8 is elmúlt. Valami ennivaló után kellett néznie a konyhában. Kibotorkált, gyorsan összeütött egy szendvicset magának és visszatért az egyenletekhez.

Annyit már tudott, hogy múlt éjjel kicsit túlbecsülte a hajó méretét. Ez persze nem csoda, hiszen semmilyen támpontja nem volt az égen, amihez képest megbecsülhette volna, mi mekkora abban a távolságában. Azért így sem kellett szégyenkeznie, több mint két kilométerre adódott a szerkezet hossza. Kezdett kirajzolódni előtte az idegen hajó feltételezett pályája is. Nagy szerencséje volt, hogy pontosan emlékezett arra a pillanatra, amikor a Föld árnyékából kilépett a test. Arra is jól emlékezett, hogy mennyi ideig színezte vörösre a légkör a hajó testét. Hát lehet azt elfelejteni! Ez volt a kulcs a megoldáshoz. Az áthaladás idejéből a légkör vastagságának ismeretében ki tudta számolni, milyen messze volt a hajó abban a pillanatban. A látható átmérőjéből pedig távolságának ismeretében a hajó méretét határozhatta meg. Még szerencse, hogy rendszeresen végzett csillagfedésekkel kapcsolatos méréseket. Az ott szerzett gyakorlata most igencsak a hasznára vált.

A kapott adatokat a Naprendszer egy sematikus ábrájába rajzolta. Szépen jelezte az ekliptika síkját, a Föld és a Nap pillanatnyi helyzetét. A Procyon irányából egy egyenest húzott a hajó feltételezett helyzetén keresztül, és a felismeréstől kiesett kezéből a tolla. Azt a számításokból már ismerte, hogy a hajó nagyon közel ment el a Föld mellett – kis híján súrolta a légkört –, és ez nem lehetett a véletlen műve. De hogy a pálya egyenesen a Nap felé tartott, ez már kizárt, hogy véletlen legyen. Ezt a hajót irányították! Képtelenség lenne a Procyon távolságából – ha egyáltalán onnan jött, és nem távolabbról – ilyen pontosan meghatározni egy test pályáját. Ez a hajó egyáltalán nem lehetett halott! Szándékosan került ilyen közel a Földhöz és itt igazítania kellett a pályáján, hogy most a Nap felé tarthasson. Persze, a rajz elnagyolt volt, erősen torzított – figyelmeztette magát a csillagász. A hiperbola pálya adatait nem tudta rendesen belerajzolni, mert a lap csak kétdimenziós volt, míg a pálya három dimenzióban futott. Viszont érezte, hogy jól számolt. Az embernek van egy olyan megmagyarázhatatlan képessége, hogy felismeri, ha helyes következtetésre jut.

A pálya a Nap felé tart, ez biztos – szögezte le a csillagász. De miért teszi ezt? Az nyilvánvaló, hogy azzal a hatalmas sebességgel, amivel a Föld mellett elsuhant, képtelen lett volna pályára állni. A Napnál sem lesz könnyebb a helyzete. Mégis mit tudna ott tenni a hajó, amit a Földnél nem? Hiába erőltette az agyát, nem jutott eszébe semmi. A Nap gravitációs mezeje jóval erősebb, mint a Földé, ez tény. A gravitációt fékezésre így viszont nem lehet felhasználni, mert a közeledés során a helyzeti energia mozgásivá alakul. Ahhoz valami közeg kellene, hogy lassulhasson a test. A Nap légköre! Az idegen hajó a Nap légkörében akar lefékezni! De hisz ez örültség! A napkorona több millió fokon lángol, pillanatok alatt elemészti a hajót. Nem, ezt el kell vetni, épeszű tervező ilyen hatásnak nem tenné ki évezredek óta sodródó alkotását. Valami más erőt használhatnak fel. Mágnesesség! A csillagász kora ellenére csúcsformában érezte az agyát. A Napnak borzasztóan erős mágneses tere van, ha a hajó ellentétes polaritású mezőt gerjeszt, komoly lassító erőt kelthet a hajtóműveiben. És az sem utolsó szempont, hogy a mágnes tekerceiben áramok indukálódnak, amivel

feltöltheti a fedélzeti rendszereit. A hajó tehát csak azért tűnhetett kihaltnak, mert a hosszú út alatt elfogytak az energiataralékai. Ha akart volna, akkor sem tudott volna fékezni a Föld mellett. Ha a Naphoz ér, egyszerűen feltölti magát és visszatérhet a Föld irányába.

A csillagász rájött, hogy tévedett a kora hajnali órákban, amikor keserűen azt hitte, hogy az emberiség legnagyobb felfedezése semmivé foszlik. Hát persze, hogy tévedett! Csak nem képzelte komolyan, hogy egy ilyen fejlett civilizáció katasztrófába küldi óriási energia-befektetéssel megépített szerkezetét. A hajó vissza fog térni! A találkozás nagy napja közeledik, ez lesz az emberiség történelmének csúcspontja, amiért ő eddig élt.

Élénk fantáziájával meglevenítette a találkozás óráit, ahogy a világ kormányfői tiszteletüket teszik majd az idegenek hajójánál. Vajon hová fognak leszállni? Hogyan fognak kinézni? Sok apróság eszébe jutott, de vissza kellett térnie a valóságba. Lehet, hogy tévedett a számításai során. Lehet, hogy rosszul emlékszik a részletekre. Lehet, hogy tényleg csak álmodta az egészet! Nem tudhatja. A hajó most már láthatatlan a Földről. Az általa számolt pálya nevetségesen pontatlan, egy ilyen sötét, kisméretű testet ennek alapján nem lehet megtalálni az égen. Csak az idő döntheti el az igazát. Várnia kell tehát! Mást nem tehet.

Az előtte tornyosuló papírhalomra nézett, talán a legbonyolultabb feladat volt, amit életében eddig megoldott. Büszke volt a teljesítményére, de arra vonatkozólag semmit sem tudott mondani, hogy mikor térhet vissza a Föld közelébe a hajó. Biztos volt benne, hogy ráérnek az idegenek, hiszen több ezer évig utazhattak, még néhány hónap biztosan belefér az idejükbe. A Nap közelében is sokáig kell maradniuk, hogy a hajó hatalmas mozgási energiáját elveszíthessék. Aztán még ott van a visszaút a Földre... minimum egy fél év. Annál hamarabb balgaság lenne részükről visszatérni, mert akkor a Földnél nagyot kellene fékezniük. Jó sokáig kell várnia, hogy kiderüljön, jól számolt-e, de nem bánta. Emlékezett még az éjszakai tehetetlenségére, akkor úgy érezte, képtelen megakadályozni, hogy a semmibe vesszen a hatalmas jelentőségű felfedezés, de most felcsillant a remény. Van még esély, hogy újra láthassa. Azt sem bánta, ha nem csak az övé lesz a dicsőség, hiszen nem jelentheti be a felfedezését most, mert nem hinne neki senki, továbbra sincs semmi bizonyítéka. Ráadásul azt is tudta, nagy az esélye, hogy hibázott valahol, de most nem akart mindent újraszámolni. Majd holnap megteszi, hiszen van ideje bőven a legfontosabb napig.

Nehezen feltápaszkodott a padlóról. Kinyújtotta elzsibbadt végtagjait, megropogtatta a derekát. Az ablakához sétált és elhúzta a függönyt. Koromsötét éjszaka volt odakint. Az ablaküveg hidege gyorsan lehűtötte a homlokát, ez jól esett az egész napi számolgatás után. Nem bírta megállni, kezével kitakarta a szoba fényeit, és néhány másodperccel később – ahogy a szeme hozzászokott a sötétséghez – meglátta a csillagokat. A Tejút széles sávja kendőként lebegett a csillagok pontjai mögött. Boldog volt, mint életében még soha. Talán ez volt a legszebb karácsonya eddig – jutott eszébe. Úgy érezte, mindent megkapott az élettől, amire csak vágyott. Szégyellősen az égre fordította a tekintetét, és bár sosem érezte magát vallásosnak, mégis úgy érezte, ki kell mondania: Köszönöm Istenem!

A Nap már rég túlhaladt a zeniten. Fülledt, meleg augusztusi délután volt. A csillagász annak ellenére túlzottan forrónak érezte a levegőt, hogy másfél kilométernyire járt már a tengerszint felett. Jó néhány órája vágott neki a hegy gerincének, hogy elérje a ma estére kiszemelt táborhelyét. Nem haladt túl gyorsan, mert nehéz volt a csomagja, és a görgeteg is rendre kicsúszott a lába alól. Az éppen csak kitaposott turistaúton sokkal nehezebbnek bizonyult a mászás, mint ahogy azt előre gondolta volna. Már alig várta a pár méterre előtte lévő természetes kiszögelést. Úgy döntött, néhány percre ledobja válláról a terheit, és valami folyadékot önt magába, mielőtt még jobban kimerül.

Átlépett még egy sziklapárkányon és meg is érkezett. Néhány másodperc alatt levette magáról hátizsákját, megkönnyebbülten fordított hátat a feje fölé tornyosuló magas sziklafalnak. Lenézett a mélybe. Sok utat hagyott már maga után – állapította meg örömmel. A hegy lábánál kezdődő, végtelennek tűnő síkság egészen távolinak tetszett. A görgeteges hegyoldalban csak néhány fenyő tudott gyökeret verni, ezért semmi nem akadályozta a kilátást. A csillagász sokáig állt mozdulatlanul és gyönyörködött a táj angyali szépségében. Jobbra tőle a messzeségben egy hatalmas, modern város körvonalai nőttek ki a földből. Üvegtoronyai szikráztak a napsütésben, mint millió csillag a Tejúton. A városon átfolyt egy tekintélyes vízhozamú folyó és néhány kilométerre a hegy lábától hatalmas kanyarral elfordult távoli célja felé. Ebből a magasságból már nem látszott a hullámzó vízfelszín, csak a napfény tükröződött vissza szemet kápráztatva a hömpölygő folyamról.

A távoli városból autópályák vágtak neki a síkság zöldjének. Az utakon autók ezrei robogtak – akárcsak a hangyák – hosszú sorokba verődve, hogy mielőbb célba jutassák a forró naptól elgyötört utasaikat. Felettük remegett a felmelegedett levegő. Megindító látvány volt. A csillagász érezte magában a szétáradó szeretetet. Ezt az érzést azon az éjszakán tapasztalta meg, amikor észrevette az ismeretlen űrhajót az égen. Azóta időnként – akár egy varázslat – újra meg újra átjárta az érthetetlen boldogság.

Néha eltűnődött azon, hogy miért változott meg olyan hirtelen emberkerülő hangulata. Azokban a percekben, amikor megpillantotta az idegen szerkezet felszínét, rájött, hogy hibásan gondolkodott eddig a magány nagyszerűségéről. Ha valakit magával vitt volna azon az éjszakán, akkor vele megoszthatta volna az emberiség legjelentősebb felfedezését. Most pedig nem kéne magába fojtania az örömét és bánatát, nem csak magában őrlődne naphosszat a történeteken, és végül nem baktatna itt egyedül, felfelé a hegyoldalban...

A felfedezés emlékezetes éjszakája óta sok minden történt. Kimerítő számításokkal sikerült alátámasztania, hogy a hajó valószínűleg nem tűnt el a végtelen űrben, mint ahogy azt kezdetben hitte. Honnan tudta ezt ilyen biztosan? – kicsit elmosolyodott, ahogy a számítások eredményére gondolt. Az idegen szerkezet nagyon távolról érkezhetett – ez egyértelmű volt –, mégis szinte sűrölte a Föld légkörét. Ez még lehetett véletlen, de az a tény, hogy a Föld gravitációs mezejét kihasználva egyenesen a Nap irányába módosult a pályája, elárulta a hajót kormányzó értelem létét. Kizárt, hogy egy Naprendszeren túli helyről ilyen pontosan ki lehessen számolni az összes bolygó pályát zavaró hatását. Ezeket az apró pontosításokat itt a helyszínen kellett elvégezni, tehát nagyon is működött az a hajó!

Csakhogy a számítások befejezése óta nyolc hónap telt. A csillagász kezdeti magabiztossága – amivel magának állította, hogy a hajó vissza fog térni a Földre – eltű-

nőben volt. Becslése alapján már nyár elején hallania kellett volna róla valamit, de hiába ült minden éjjel a szabad ég alatt, hiába tanulmányozta az elérhető szaklapokat, semmilyen nyomát nem találta ismeretlen égi objektum feltűnésének. Bizonytalansága napról napra nőtt. Talán mégis rosszul számolt? Újra és újra átrágtta magát a képleteken, de nem fedezett fel hibát a gondolatmenetben. Talán a Nap közelében nem sikerült a fékező manőver? Lehetetlen! Ilyen fejlett technikával rendelkező lényeknek gondolniuk kellett minden lehetőségre. Próbálta nyugtatni magát, de ahogy idáig eljutott, mindig gombócot érzett a torkában. Nem veszíthet el az emberiség egy ekkora kincset! – nyugtatta magát, de sehogy sem győződhetett meg igazáról, és ez a tehetetlenség felőrölte az idegeit. Várnia kellett és bíznia a saját megérzésében.

Ma századjára futott végig a törtéteken. Ilyenkor olyan mélyen beleélte magát hullámzó látomásaiba, hogy a külvilágról alig vett tudomást. Persze, századszor is arra a következtetésre jutott, hogy türelemmel kell lennie. Lassan magához tért, úgy érezte, mintha millió mérföldet hagyott volna maga mögött, de ugyanott állt, ahol az előbb, a sziklapárkány szélén. Nézte a mélyben elterülő tájat, de valami nem volt rendben. Valami hiányzott, és mintha fázott volna egy kicsit. Mi történhetett hirtelen? Pár perce még izzadt a füledt melegben, most meg – kikerekedett szemmel nézte a karját – minden szőrszála az égnek állt. Nem érzett hideget, mégis libabőrös lett az egész teste valamitől. Csak pillanatokkal később jött rá, hogy mi az, ami nincs rendben. Néma csend volt körülötte, természetfeletti csend. Az ember mindig hall valami távoli morajlást, a madarak hangját vagy a levelek zizegését, de most teljes némaságba dermedt minden. Mérheterlen volt a csend, csak az agya gyártotta a zajokat, mert képtelen volt alkalmazkodni a hirtelen változáshoz.

Próbaképpen felvett egy követ és a mögötte magasodó sziklafalhoz vágta. A kő darabokra tört, de teljesen zajtalanul hullott a mélybe. Ennek már fele sem tréfa – gondolta – ilyen erős hallucinációi még sosem voltak. Kiáltani próbált, de annak ellenére, hogy érezte, remeg a hangszála, a füléhez nem jutott el a hangja. Megsüketült – konstataulta meglepetten – egyik pillanatról a másikra, fájdalom nélkül. De mégis, mitől lett libabőrös tetőtől talpig? Valamilyen légköri elektromos hatás lehet – nyugtatta magát –, biztos tele van töltött részecskékkel a levegő, mint valami hatalmas vihar előtt. Ilyet még azelőtt sosem érzett. Mekkora viharnak kell készülődnie? Elnézett a síkság irányába: az ég vakítóan tiszta, kék árnyalatú volt. Ezek szerint a háta mögül jöhetnek a felhők – eszmélt föl, de nem volt ideje megfordulni sem. A sziklán eddig élesen kirajzolódó árnyéka elhomályosult, és teljesen beleveszett a sziklák szürke hátterébe. A hegyoldal pillanatok alatt árnyékba került. Éppen mikor felnézett, átlépte a hegycsúcsot az árnyék gazdája. A csillagásznak kikerekedett a szeme, nem hitte el, amit lát: az ő hajója volt.

Nyolc hónapja a másodperc tört részéig láthatta élesen a felszínét, de képtelen volt kiverni fejéből a látványt. Ugyanaz a szerkezet – állapította meg –, pedig még csak a csúcsát láthatta a háromszög alakú testnek. Most sokkal-sokkal közelebb volt hozzá – alig kilométernyire lehetett felette –, majdnem súrolta a hegycsúcsot. A gigantikus gépezet szép lassan kibontakozott a takarásból, és eltakarta szeme elől az egész eget. A felületéből kiálló kisebb-nagyobb nyúlványok, átkötések, sarkok most sokkal élesebben látszóttak, némelyik száz méterre is kiállhatott a testből. Fantasztikus, érthetetlen és teljességgel idegen látványt nyújtottak a rendezetlenségükkel. Mintha a káosz eluralkodott volna a tervezők agyában.

A hajó látszólag nagyon lassan mozgott, több mint két kilométeres teste egy hang nélkül vonult át a hegygerinc felett. A csillagász majd' leugrott a párkányról izgalmában. Hát mégis eljött! Igaza volt és jól számított! Ráadásul pont itt repül el felette! Nem tudott magához térni örömeiben, legszívesebben rohant volna a hajó után, le a hegyoldalra, hogy elsőként üdvözölhesse az idegen civilizáció nagyszerű követeit, akik több ezer éves útjuk után végre megérkeztek a Földre. Hamar be kellett látnia, hogy gyalogszerrel nem tudná követni az égi vándort, hiszen még most is több tucat kilométert tehet meg óránként. A csúcsával előre repülő hegyes szögű háromszög sziluett legszeleesebb része következett. A sziklafal takarásából egymás után bukkantak elő az újabb és újabb megdöbbentő részletek. A csillagász szeme semmi ismerősnek tűnő szerkezeti egységet nem fedezett fel. Sehol egy vezérsík, sehol egy hajtómű, sehol egy ablak, semmi sem emlékeztetett bármilyen földi alkotásra. Az egész felszín olyan benyomást keltett, mint egy kifordított gyapjúbélésű kesztyű, csak arányaikban sokkal nagyobbak voltak a szőrszálak.

A hegyoldal közben szinte éjszakai sötétségbe borult, ahogy az idegen szerkezet teljesen eltakarta a Napot. A csillagász kigúvadt szemekkel figyelte a felszín részleteit. A hajónak ezen a szélesebb részén egyes mélyebb árkokból halvány kékes fény tört magának utat a nyúlványok között. A fény nem volt egyenletes, hanem lüktetett, mint ahogy egy szív dobog. Az egész gép mintha erre a ritmusra pulzált volna. A hatalmas felszínből kiálló tornyok szemmel éppen követhetően megfeszültek, amikor a fény erősödött, majd kissé elhajoltak, amikor halványodott. Még egy furcsaságot észrevett a csillagász: a hajó testén egyetlen meteor-becsapódás nyoma sem volt látható. Pedig tisztán emlékezett a ragyásra vert, kilyuggatott, matt fekete burkolatra. Most mindenütt fénylőn csillogott a felszín, mintha friss, fekete gyöngyházfényezést kapott volna az egész hajótest. Az idegen faj iránti csodálata egyre csak nőtt. Ezek képesek voltak felújítani a teljes burkolatot? Talán nem akartak az ember előtt gyengének tűnni. Ehhez elképesztően sok munkára volt szükség, olyan sokra... de nem tudta befejezni a gondolatát, mert varázsütésre véget ért az alkalmi napfogyatkozás, a hajó elvonult felette, és utat engedett a napfénynek.

Néhány másodperc múlva a csillagász hallása is visszatért, megszűnt minden kellemetlen hatás, amit a hajó érkezése előtt közvetlenül tapasztalt. A jelenségek tehát magyarázatra leltek, de még milyenre! Aktív hangkioltás – jutott rögtön a csillagász eszébe. Ezzel akarták megvédeni az embereket, hiszen egy ekkora test légkörbe lépése óriási hanghatással járhatott volna, mégsem hallott semmit. Blokkolhattak minden hanghullámot, ezért nem tudott beszélni sem, és így teljes csendben, senkit sem zavarva lassulhattak a légkörben. Ez nagyon figyelmes lépés volt részükről. Biztosan féltek, hogy az erős zaj miatt esetleg pánik törhet ki. Félelmük – minden bizonnyal – nem volt alaptalan, számukra valószínűleg nem ez az első Nagy Találkozás.

A hajó árnyéka már a síkságon siklott. Tekintélyes területet takart el a napsugarak elől, és láthatóan lassult. Az idegen szerkezet nem csak lassult, hanem fokozatosan vesztett a magasságából is, láthatóan leszálláshoz készülődött. Az imént még a csillagász feje felett repült el, mostanra már majdnem rálátott a felső felére. A hajó teljesen kitöltötte a látómezejét. Nagyságát most tudta csak igazán felmérni, hiszen most volt mihez viszonyítania. Le sem vette a szemét róla, képtelen volt betelni a látványával. Szeme ide-oda cikázott a változatos felszíni alakzatok között, kereste a hajtóművek kimenetét a hátsó legszeleesebb részen, de sehol nem volt nyílás a testen. Az idegenek

nem használtak reaktív meghajtást! Hát akkor mit használtak?

A fülét ismerős zajok csapták meg. A mögötte magasodó sziklafal takarásából harci repülők raja lépett ki pillanatokkal később. Hajtóműveik közeli, fülsiketítő bömbölését a gyomrában is érezte. Remegett a Föld a nyomukban, rettenetes bombaterheket cipelve szálltak a városnyi vetélytárs felé. Ugyan méretben annyira alulmaradtak, mint hangyák az anyahajóhoz képest, de hangerőben messze túlszárnyalták bárkinek az elképzelését. A csillagász meg volt győződve róla, hogy a hadsereg felvonuló egységei nemsokára annyi tüzerőt fognak felvonultatni, ami a teljes emberiség kipusztításához többszörösen elegendő lenne, csak hogy minden eshetőségre fel legyenek készülve. Hiába, az emberek már csak ilyenek, talán az idegenek sem veszik zokon túlzott elővigyázatosságunkat.

Az óriás közben teljesen lelassult és komótos süllyedésbe kezdett. Szemmel láthatóan nem a felhajtóerő tartotta a levegőben, szemben a földi társaival, akik messze túlszaladtak rajta nagy igyekezetükben. Azonnal fordulóba is kezdtek valahol a látóhatár peremén, miközben a távoli városok irányából helikopterek tucatjai tartottak a találkozó helyszíné felé. Nagy részük polgári eszköznek látszott, nyilván senki nem akart kimaradni a nem mindennapi eseményből. Hamarosan a világ minden adója a Nagy Találkozást fogja közvetíteni – gondolta a csillagász, és úgy döntött, marad kitűnő megfigyelő helyén. Előkotorta zsákjából a binokulárját, és egészen a sziklapárkány széléig merészkedve figyelte az eseményeket.

Most először vette szemügyre a síkságot is. Mindenfelé gyülekező embereket látott és rengeteg katonát, akik széleseben igyekeztek kordont vonni egy nagy, szabad terület köré, ahová szemmel láthatóan a hatalmas idegen hajó ereszkedni látszott. Végül is érthető volt az igyekezetük. Ki tudja, milyen káros hatások érhetik a lakosságot, ha közvetlen érintkezésbe kerülnek az idegenekkel? Nem is beszélve arról, ha véletlenül az űrhajójuk alá szorulnak, miközben földet ér. Nem vesztegette tovább az idejét az emberekre, a távcsövét inkább a napfényben pompázó fekete testre fordította. Ebben a nagyításban még jobban szemügyre vehette a feléje forduló legszélesebb végét, és ismét meg kellett állapítania, hogy semmilyen nyílást nem látni, amelyen bármilyen anyag távozhathatna a hajtóművekből. Inerciális meghajtás – amiről eddig mindenki csak álmodott –, most itt van a szemünk előtt. Esetleg antigravitáció? Vagy valami teljesen más elv? Talán elektrosztatikus mezőkkel tartja magát a magasban, miközben maga körül a levegőt ionizálja, mint a viharfelhők. Talán ettől állt égnek az összes szőrszála. Egyelőre még nem tudja senki, de már csak percek, esetleg órák kérdése, és az emberek számára is megnyílik az út a csillagok felé. Végtelen boldognak érezte magát, a hónapok óta tartó bizonytalanságnak vége, a jóslata bevált.

Az idegen hajó a sziklaperemtől nem lehetett messzebb tíz kilométernél. A mélyben hömpölygő folyó nagy kanyarulata felett, néhány száz méterre a talajtól teljesen megállt a levegőben, akár egy mesebeli lebegő sziget. Nem remegett, nem himbálózott, mintha oda ragasztották volna, stabilan függött a levegőben. A csillagász tudta, hogy hihetetlen mértékű energia kellett ehhez a mutatványhoz. A hatalmas test több százezer tonnát is nyomhatott, és mégis a levegőben tudott maradni minden hanghatás és erőlködés nélkül. Nem úgy, mint a földi repülő. A pilóták próbáltak a repülő gépheggy közelében maradni, de minduntalan túlrepültek rajta, ezért állandóan fordulniuk kellett. A helikopterek jobban jártak, de irányítóik egyelőre nem merték túl közel küldeni őket az idegenekhez, hátha zokon veszik társaságukat. A hajó és ismeretlen utasai

azonban semmi látható jelét nem adták, hogy kapcsolatba kívánnának lépni bárkivel is. Talán a hadsereg már rádión felvette velük a kapcsolatot? Talán éppen próbálják megfejteni a nyelvünket? Mindenesetre a csillagász nem látta különösebb aktivitás jelét a hajó testén sehol. Viszont a halványkékes pulzálás a különös nyúlványok tövében továbbra is látható volt, és megfigyelhette az ezzel ritmusban lévő enyhe mozgást is az egész külső borításon. Nagyon különös hatást keltett ez a finoman szervezett mozgás, mintha a nyúlványok apró megfeszülései és elernyedései kapcsolatban álltak volna a hajó meghajtásával, mintha a hajótest burkolata részét képezte volna egy nagyobb egésznek. Milyen funkciójuk lehet ezeknek a csápoknak? A csillagászt egyre jobban furdalta a kíváncsiság. Talán valamiféle érzékelők? De minek belőlük ennyi, és miért lüktetnek? Érthetetlen volt és idegen. Hogyan voltak képesek a földtől ennyire különböző technológiát kifejleszteni? Vagy mi járunk tévúton, nagy és nehézkes fém-szörnyeinkkel? A kérdés sokáig a fejében motoszkált, aztán figyelme a hajó alatti területre összpontosult. A katonáknak sikerült végre kordont vonni az idegen szerkezet alatt, de a tiltott területen kívül ezrek gyülekeztek. Elnézett egy pillanatra a közeli város irányába, a folyópart felé vezető utak zsúfolásig megteltek a kíváncsi emberek járműveivel. Özönlött a nép, hogy tanúja lehessen az idegenek Földre szállásának. A harci repülő feladták a körözést, és ezzel megszűnt az állandó dübörgés. Már ideje volt – gondolta a csillagász. A helikopterek erősödő rotorhangja jelezte, hogy a megfigyelő szerepet immár teljes egészében rájuk osztották. Egyre több forgószárnyas érkezett a repülésirányítók nem kis bánatára. De hiába várták a nagy pillanatot – amikor az emberiség szembetalálja magát egy másik értelmes fajjal –, a jelek szerint az idegenek kitűnően értettek a hatásvadászathoz. Egyelőre még várakoztatták a lelkes közönséget.

A csillagász is türelmetlen lett. Talán mégis van valami gond a legénységgel. Lehet, hogy nem tudják a gépek feléleszteni őket az évezredes hibernációból? Esetleg lehet, hogy már nem is élnek? Alighogy megjelentek a fejében ezek a gondolatok, valami megmozdult. A csillagász nem látta jól, mi történik, hiszen kicsit felülről látott rá a hajóra, csak az emberek megélték mozgásából sejtette, hogy valamit megláttak. A gépezet továbbra is mozdulatlanul állt a levegőben, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga volna, de a magasból lassan egyik nyúlványát a talaj felé eresztette. Pontosabban a folyó vízfelszíne felé, mert a hajótestnek éppen azon részéből indult ki, amely a víz fölött volt. A nyúlvány az egyike volt az éppen fejjel lefelé állóknak, csak kicsit meghosszabbodott, hogy elérje a felszínt. A lefelé ereszkedő részének átmérője 20-30 méter is lehetett. Vajon miért pont a vizet szemelték ki elsőnek? A csillagász sejtette, hogy ezt a kérdést több millióan tették fel egyszerre. Elképzelhető, hogy vízi lények jöttek el hozzánk? Az igen megrázó lenne azon tudósok számára, akik azt hangoztatták, hogy a víz alatt eszközkészítő értelem nem fejlődhet ki. Csak pillanatok kérdése, és most már tényleg mindenre fény derül – mosolygott a csillagász.

Az idegenek azonban újfent rácáfoltak a várakozásokra, fittyet hánytak a földi filmes hagyományokra, és nem rendeztek látványos nagyjelenetet a találkozáshoz. A csőszerű nyúlvány egyszerűen elérte a folyóvíz felszínét, majd minden ceremóniát mellőzve láthatóan elmerült benne. A több száz méter magas, oszlopszerű alakzat körül hatalmas örvényeket vetett rögvést a folyó vize, de az meg sem rezdült. Pedig az áramló víz igen nagy erővel próbálta magával sodorni az útjába került akadályt, sikertelenül. Milyen anyagból lehet ez? – kérdezte csodálkozva. Az idegen technika pusztán működése demonstrálta félelmetes tudásukat és erőfölényüket az emberi tech-

nikával szemben. A helyszínen lévők nem hittek a szemüknek, mikor a szerkezet utasai – egyelőre tudomást sem véve a jelenlétükről – vizet kezdtek szivattyúzni a magasba. A csillagász arcán ugyanaz a meglepetés látszott, mint azokon a katonákén, akik bármelyik percben várták a kapcsolatfelvételi szándék megnyilvánulását a hajó utasai részéről. Remélték, hogy a közeledés nem támadó jellegű lesz, mert saját fegyverük mellett állva igencsak védtelennek érezhették magukat a lebegő óriás árnyékában.

Valószínűleg ez a folyamat a leszállás része – tűnődött a csillagász, ahogy végigkövette távcsövével a szivattyúzás hatására megsüllyedt vízfelszíntől a nyúlványt, egészen addig, amíg a hajótest el nem takarta előle a folytatását. Mire kell nekik az a rengeteg víz? Annyi meglepetéssel szolgált már az idegen szerkezet, hogy ötlete sem maradt, ezt miért csinálhatják. Közben a víz eljuthatott a rendeltetési helyére, mert a halványkék lüktetés felgyorsult, a szerkezet belsejéből recsegő, pattogó hangok törtek fel. Az erősségük messze elnyomta a helikopter-rotorok zaját. Ismerősnek hatottak, mint amikor egy fémdarab hirtelen hűlni kezdett és a hőtágulás hatására recsegettropogott, akár egy gázkonvektor, amikor kikapcsolják, csak milliószor hangosabban. Az emberek rögtön a földhöz lapultak, a csillagász is hátrébb lépett egy lépést. A pattogó hangok nem ültek el, az egész hajó megremegni látszott. Végszóra a felszín borító nyúlványok egy része ismét csőszerűvé formálódott, és a hajó ezeken keresztül fehér ködfelhőt bocsátott ki magából. Vízgőz – állapította meg a csillagász. A forró gőz lassan emelkedett az ég felé és közben nyomtalanul széteszlott. Tiszta vízgőz volt, nem kétséges.

Hűtővíz! – kapott a fejéhez a csillagász. Az idegeneknek hűtésre volt szükségük, azért szivattyúzzák fel azt a rengeteg vizet. Lehet, hogy az energiafejlesztő reaktoruk túlmelegedett, és annak a hűtésére kell a víz? Esetleg a Nap közelében forrósodott fel annyira a hajótest, hogy még mindig nem sikerült lehűteni? Úgy látszik, addig nem akartak az emberekkel foglalkozni, amíg biztonságossá nem teszik az űrhajójukat. Maga előtt látta, ahogy a hajó belsejében apró lények rohanganak fejvesztve, hogy az egymás után meghibásodó alkatrészeket gyorsan megjavítsák. Hát persze, hogy egyiküknek sem jut eszébe a kinn várakozó emberekkel törődni, ha egyszer bármelyik pillanatban pusztító bombává válhat az egész szerkezet. Növekvő tisztelettel gondolt az utazókra. Évezredek át közeledtek a Naprendszer felé, lefékeztek a hajójukat a háborgó Nap közelében, most meg, amikor végső céljukhoz, a Földhöz értek, valami probléma adódott a reaktorukkal. Tudják jól, már nem csak a saját életükért küzdenek, hanem a rájuk váró emberekért is. Érthető hát igyekezetük: elképzelhetetlen károkat okozna egy ilyen nagy teljesítményű reaktor pusztulása.

Az emberek kicsit távolabb húzódtak. A katonák követték őket, és szélesebbre vonták a gyűrűt a lebegő gép alatt. A hajóból távozó gőz mennyisége jelentősen lecsökkent, majd teljesen meg is szűnt. A pattogó hangok elhaltak, az addig forró, fehér ködöt okádó nyúlványok lassan visszanyerték eredeti alakjukat. Bámulatos technológiát alkalmaztak az anyagok megváltoztatására. Mindenféle mozgó alkatrész nélkül, egyszerűen a nyúlványok anyaga vett fel másmilyen alakot. Pedig fényes, fekete színűk, és ahogy ellenálltak az erőhatásoknak, mindez egyértelműen valamilyen fém-szerkezetre utalt. Mégis lágyan követték az egész felszín átjáró, szervezett apró lüktetéseket. Talán valamilyen vezérelt polimerek – gondolta a csillagász. A Földön is léteznek műanyagok, amelyek elektromos mezők hatására összehúzódnak, majd az erőtér megszűnése után visszanyerik eredeti alakjukat, de ezek szilárdsága a nyomába

sem érhet az úrhajó burkolatának. Talán ez lesz a jövő! Intelligens, vezérelhető, szuperkönnyű, és teherbíró fém-polimer ötvözetekből fogunk építkezni. Hány ezer év technikai fejlődés kellett ahhoz, hogy ezt a gépet valaki megépíthesse? Most pedig itt van, elhozták nekünk a tudást, csak győzzük majd feljegyezni az újdonságokat!

A helikopterek az előbbi gőzkitörések nyomán lényegesen hátrébb húzódtak a síkság távolabbi részei felé. Amikor az idegen szerkezetből származó hangok elhaltak, a környékre viszonylagos csend telepedett. Minden jelenlévő úgy érezte, elérkezett az idő, valaminek történnie kell. Hamarosan fel kell, hogy táruljon előttük az egyre titokzatosabb szerkezet, és végre meg kell, hogy pillanthassák a távolból érkezett vendégeket. A csillagász valamiért apró lényeknek képzelte őket, akik most a gépeik javításától koszosan és fáradtan készülnek, hogy méltóan üdvözölhessék türelmetlen barátait. A feltárulkozás helyett – újabb csalódás – más következett. A lebegő város egyszerűen visszafejlesztette a nyúlványát, amivel eddig a folyóhoz kapcsolódott. A rövidülő csőből sokáig folyt még a fel nem használt víz, de aztán a csöpögés is abbamaradt. A hajó továbbra is megfejthetetlen talányként, némán lebegett, a lassan több tízezerre duzzadó kíváncsi embertömeg feje felett.

Mire várnak ezek? A csillagász nem bírta ezt az időhúzást. Nyolc hónapot kibírt, de most úgy érezte, egy perccel sem várakoztathatják tovább. A keze már elfáradt, ahogy maga előtt tartotta a két kilós binokulárját. Persze, esze ágában sem volt letenni, mert a távcsövön keresztül szinte ott lehetett a hajó mellett. Talán többet is láthatott, mint azok, akik a folyó mellől figyelték a fejleményeket.

Például most is! – állapította meg örömmel. A szerkezet legszélesebb végénél valami komoly változás készült végre. A felszín ezen a részen kezdett átalakulni. A mindenütt jelenlévő nyúlványok és a köztük lévő átkötések most megelevenedtek. Az átkötések úgy viselkedtek, mintha izmok lettek volna. Megrövidültek, de közben keresztmetszetük megnőtt. Azok a toronyszerű nyúlványok, amelyekhez kötődtek, elmozdultak a rövidülés irányába. Láthatóan félrehúzódtak egy jókora területet szabadon hagyva. A felszabaduló felület ugyanolyan feketén csillogott, mint a hajó bármely más része, de ahogy jobban szemügyre vette, egy mély vízszintes barázdát fedezett fel rajta. Keresztül futott a simának tűnő részen, párhuzamosan a hajó hátsó oldalával. Úgy tűnt, hogy az előbb még ez a barázda nem volt ott, persze lehet, hogy csak a szeme csapta be. Igyekezett mozdulatlanul tartani a kezét, hogy minél élesebb képet kapjon. A barázda a szeme láttára tovább mélyült, sőt, egyértelműen eltávolodni látszott a két oldala egymástól. Ezt már a lentiek is észrevették, és minden eddiginél nagyobb mutogatásba, hadonászásba kezdtek a hajó vége alatt.

A rés hirtelen megnagyobbodott, a hajótest szétnyílt. A belsejéből előtört az a lágy, kék, lüktető fény, ami eddig csak a tornyok tövét járta át. Valamiféle csatorna rajzolódott ki a derengésben. A szerkezet belső felülete is ugyanolyan fekete volt, mint a külső fele, és ez nagyban megnehezítette, hogy bárki megkülönböztessen bármit is a belsejében. Annyit azért kivett a csillagász, hogy boltíves részek emelkedtek ki finoman a járat falából – ameddig csak belátott a résbe –, akár a tartóoszlopok egy templom folyosóján. Úgy tűnt, a szerkezeti elemek maguk szolgáltatják a lüktető fényt, mert sehol nem látszottak különálló fényforrások. Talán valamilyen folyamat melléktermékeként jött létre ez a sugárzás. Mindenesetre azon kívül, hogy a hajó hátsó része megnyílt, továbbra sem történt előrelépés a kapcsolatfelvétel ügyében. Nem álltak ki kis zöld emberkék a rés peremére integetni, mint ahogy azt mindenki várta. Ellenben

tovább növekedett a talányok száma, mert az imént még tartóelemnek hitt boltívszerű kiemelkedések mozgásba lendültek. Hol összébb húzódtak, hol pedig kitágultak. Követték a fény lüktetését, ami egyre szaporábbá vált. Aztán a csillagász azt is észrevette, hogy ezek az összehúzódnások és elernyedések nem összevissza zajlanak, hanem a csatorna fala mentén haladó mozgást imitálnak, pont úgy, mint ahogy az ember nyelőcsőve tágul és összehúzódik, hogy az étel végig tudjon haladni rajta bármilyen helyzetben. Perisztaltika – mondta ki hangosan. Igen hatékony mozgatómechanizmus, ráadásul mozgó alkatrészek nélkül. Úgy tűnik, fontos volt a tervezőknek, hogy kerüljék az egymáson gördülő, súrlódó felületeket. Ha valaki több ezer évre tervez, minden hibalehetőséget meg kell szüntetnie. Az a kék fény pedig: talán az vezérli az egész hajón a fém-polimer alakváltozásait. Ha ez igaz, akkor a hajón folyó összes mozgást ezzel koordinálhatják. Nincsenek vezetékek, maga a lüktető fény szállítja az információkat a gép egyik végéből a másikba. Roppant takarékos megoldás! Észveszejtő, mennyivel előttünk járnak. A csillagász azonban érezte, hogy a meglepetések java még hátravan.

Nem is kellett sokáig tétlenül szemlélődnie. A csatornában megjelent az ok, amiért haladó mozgást imitált ez a különös szállítórendszer. A teljes keresztmetszetet kitöltő, sötét, fekete valami közeledett a szerkezet gyomrából a járat vége felé. Ez az anyag nem sugárzott, egyszerűen sötét volt, mint a legsötétebb éjszaka a Holdon. Amerre elhaladt, eltakarta a falak kék fényét. Szép lassan közeledett, majd elérte a csatorna száját, a rést, ami a hajó burkolatán keletkezett néhány perce. A hullámzó mozgás nem állt meg, a sűrű fekete anyag átlendült a csatorna peremén és egyenesen a mélybe zuhant. Közvetlenül a folyó partjára hullott, néhány száz méterre a tolongó tömegtől. Furcsa, sűrű anyag volt, mint a méz, de nagyobb, keményebb darabok is vegyültek bele, több méteres szikláknak tűntek. Mind megállíthatatlanul esett a talajra, és ott hatalmas kupacot kezdett építeni. Nem fröccsent szét, szépen egyben maradt minden, ami kijutott a hajóból. Aztán egyszer csak – varázsütésre – vége szakadt az égi áldásnak. A földre potyogott anyag úgy 20-30 méter magas dombot alkotott, és a kezdeti fekete színét finom hófehér burok kezdte befedni. Mintha reakcióba lépett volna az anyaga a levegővel, és most vékony oxidréteg burkolná be az egész felszínét.

Mi fog még következni? A csillagász egyszerűen elképzelni sem tudta, hogy az előtte zajló eseményeknek milyen értelme volt, ha volt egyáltalán értelme. Távcsovét az imént keletkezett hatalmas kupacról ismét a hajó felé fordította. Olyan érzése támadt egy pillanatra, mintha az előbb az idegenek a salakanyagaiktól szabadultak volna meg ekképpen, de aztán gyorsan elhessegette az ide nem illő gondolatait.

A hajó hátsó részén támadt rés összehúzódnott. Néhány másodperccel később pedig teljesen be is forrt a barázda, amit maga után hagyott. A nyúlványokat nemrég átrendező átkötések elernyedni látszottak, és a burkolat pillanatok alatt visszanyerte eredeti alakját. Vagy inkább alaktalanságát – jegyezte meg a csillagász. Valaminek most már történnie kell! Érezte a levegőben a feszültséget. Távcsovét elfordította az összegyűlt emberek felé. Látta, ahogy mozdulatlanságba dermedtek az imént történetektől. Úgy tűnik, arra aztán tényleg senki nem számított, hogy egy nagy halom sötét anyagot röpít majd ki hátuljából az idegen szerkezet. Mindenki értetlenül állt, és várta a folytatást. A meglepetés nem maradt el, mert a hajó, miután elrendezte a burkolatát, enyhén megrázkódott. Néhány kattantást is hallatott, majd olyan csendben, ahogy érkezett, emelkedni kezdett. Először csak méterekkel mozdulhatott el felfelé, de aztán

szemmel láthatóan növelte az emelkedés sebességét. A helyszínre azóta visszaérkezett helikopterek követték a gigászi gépezet mozgását. Az emelkedés sebessége másodpercről másodpercre növekedett. Alig telt el néhány pillanat, és már több mint egy kilométert emelkedett az előző helyzetéhez képest. Nincs ezzel a hajóval semmi gond – állapította meg a csillagász. Ha ekkora terhet, ilyen könnyedséggel emel a magasba a hajtómű – ráadásul minden hang nélkül –, akkor ott mindennek rendben kell lennie.

A helikopterek leszakadoztak az óriás mellől, nem bírták tartani vele a lépést. A hajó közben szép lassan az ég felé fordította az orrát, és szakadatlanul növelte a sebességét. Egyértelműen a légkör elhagyására készült. Az emberek egyszerűen képtelenek voltak feldolgozni az eseményeket. Az idegen szerkezet egy hang kommunikáció vagy egy kóbor fényjel nélkül egyszerűen otthagya őket. A csillagász a kis binokulárjával még látta a hajót. Teljesen függőlegesen emelkedett, és ami váratlan volt – ha lehetett még ilyen egyáltalán –, az egész hátsó részét kékes fény borította be. Az eddig meredten kiálló nyúlványok teljesen hátrahajlottak, a hajó teste felől pedig eddig még nem látott intenzitással tört elő a lüktető kék fény. Aztán egy szemvillanás, és a hajó ponttá zsugorodott, még a távcsőben is, majd a pont is elhalványult. Az idegen test elképesztő – talán több száz g-t is meghaladó – gyorsulással kiszakította magát Föld, de lehet, hogy az egész Naprendszer gravitációs vonzásából. Sebessége már most messze felülmúlhatta azt a sebességet, amivel a Föld közelébe érkezett nyolc hónappal ezelőtt.

A csillagász elkapta a szeme elől a távcsövet, de így is csak a tiszta kék eget látta. Mégiscsak valami elromolhatott benne – tűnődött –, és hónapokkal ezelőtt csak sodródott lemerülten. Talán a Nap közelében megjavították, és most, hogy minden tökéletesen működik rajta, tovább indultak. Talán csak kényszerűségből álltak meg a Földön, de ez már sosem fog kiderülni – szomorodott el. Ingatta a fejét, nem akarta elhinni, hogy az idegenek egyszerűen eltűntek a hatalmas hajójukkal együtt. Minek jöttek ide, ha egy percet sem beszéltek velünk? Teljességgel értelmetlen volt az egész. Nyolc hónapig reménykedett benne, hogy még viszontláthatja élete legnagyobb felfedezését. Már kis híján letett róla, de aztán csodával határos módon szemtanúja lehetett a nagy találkozásnak. Emberek tízezrei gyűltek össze, hogy üdvözöljék az idegenek nagyszerű képviselőit, de semmi sem történt. Felszívott egy kis vizet, kiköpött némi hulladékot, és ránk sem hederítve egyszerűen elszárgult. Méghozzá tette ezt olyan tempóval, ami arra utal, hogy semmit sem tudunk még a világegyetem valódi felépítéséről. Ők sem könnyítették meg hát a dolgunkat!

Kimerültnek érezte magát az izgalmak hatására. Le is kellett ülnie, hogy lelket öntsön magába. Kis reménnyel érkezett reggel, amikor nekivágott a hegygerincnek. Aztán rövid ideig azt hitte, hatalmas lehetőségek nyíltak meg az emberiség előtt, most pedig végtelenül csalódott volt. Pedig mit nem adott volna néhány órája, ha csak azt tudja, igaz volt, amit akkor éjjel látott, amiben olyan erősen próbált hinni magányos éjszakákon át. Most már tudta, hogy nem káprázott a szeme, és mások is láthatták azt a sok csodát, aminek Ő is részese lehetett akkor. Igazából nem kellene elégedetlennek lennie. Ez is sokkal több annál a bizonytalanságnál, amit hónapokon keresztül érzett. Az emberek azonban csalódottak lesznek! – gondolta végül. Úgy fogják érezni, nem voltunk méltóak egy fejlett intelligencia társaságára. Igazán kár, hogy magunkra hagytak bennünket.

A csillagász maga elé meredve ült a sziklapárkány szélén. Lenézett a mélybe és látta, ahogy az emberek nagy csoportokba verődve bámulják az eget. Reménykedtek benne, hogy újra megpillanthatják az imént még felettük terpeszkedő hatalmas idegen hajót. Próbálták elfogadni a lehetetlent: percekkel ezelőtt még itt lebegett az ígélet a földi paradicsom eljövételére, és huss, egy pillanat alatt semmivé foszlott a sok álom. Pedig micsoda álmok voltak! Az idegenek elképesztő tudásbeli fölénye emberek millióinak problémáit megoldhatta volna egy csapásra, de még csak szóba sem álltak velünk. Mindezt emberek milliárdjai kísérelték figyelemmel, mert világszerte az összes tévé és rádióadásból mást sem lehetett hallani, csak a nagy találkozás kudarcának híreit.

Magába roskadt, ahogy belegondolt, hogy az emberek mit élhetnek át ezekben a pillanatokban. Talán pont azt a tehetetlen keserűséget érzik, amit ő is megtapasztalt karácsony éjjelén, amikor látta eltávolodni a Földtől a halottnak hitt idegen szerkezetet. A veszteség – így, hogy karnyújtásnyira voltak az álmok kapujától – sokkal elviselhetetlenebb volt. Az idő majd segít – gondolta. A lényeket megmutatták, létezik kiút a technikai civilizáció zsákutcáiból, csak keresni kell. Most már tudjuk, hogy nem vagyunk egyedül és valahol várnak ránk intelligens lények az Univerzumban. Becsukta a szemét és kicsit előreszaladt az időben. Az első ember készítette ütött-kopott csillagközi hajó éppen megérkezett – talán pont a nálunk járt – idegenek bolygójára. Ők pedig kicsit megmosolyogva igyekeztek eredményét, de mégis örömmel nyújtották segítő jobbukat – csápjukat – felénk. Mily boldog jövő várhat ránk!

Mikor újra kinyitotta a szemét, már csupa optimizmus volt. Kész volt útra kelni és elmondani mindenkinek, hogy érdemes felvenni a harcot. Érdemes új célokat kitűzni, mert nincsenek határok. A világegyetemben minden elképzelés megvalósítható. Épp ennek a szemtanúi lehettek az elmúlt órában. Tettre készen felpattant ülő helyzetéből, és lerázta magáról a letargia súlyos leplét. Egyik kezével megragadta a csomagjait, a másik kezével a szeme elé emelte binokulárját, hogy még egy pillantást vethessen a síkságon összegyűlt emberekre, mielőtt elindul közűjük.

A meglepetéseknek azonban még mindig nem volt vége a mai napra. Akármerre tekintett, a tömeg ahelyett, hogy hazaindult volna, határozottan egy adott irányba mozgott. Még hozzá mind arra haladtak, ahol nemrég az idegenek azt a sűrű fekete masszát kilökték a hajójukból. Gyorsan arra fordította a fejét, és ki is ejtett a kezéből mindent. A nemrég még szemétdombnak tekintett nagy halom eltűnt. Helyén egy hatalmas, tojásszerű alakzat magasodott a környező fák fölé. A tojáson az a fehér oxidréteg-szerű vékony bevonat volt, ami a sűrű massa földet érése után rögtön belepte az egész anyagot. A tojásszerű alak felszíne határozottan lágynak tűnt és kicsit hullámzott is. Láthatóan arra törekedett, hogy minél tökéletesebb gömb alakot vegyen fel. Óriási tömegét tekintve, ez már önmagában is figyelemre méltó teljesítményt jelentett egy nagy kupac hulladéktól. Hulladék? Hát már megint mekkorát tévedett! – korholta magát a csillagász. Az idegenek annyira különbözhetnek tőlünk, hogy képtelenség a fejükkel gondolkodni – ha van egyáltalán olyanjuk.

Miközben a tojás-alak egyre inkább gömbszerűvé vált, a belsejében is változások folytak. Az eddig átlátszatlan, sűrű massa fokozatosan áttetszővé lett, bár megtartotta füstszínű árnyalatát. A fehér oxidréteg felszívódott, és ezzel párhuzamosan halványlila kisülések indultak meg a gömb közepétől a rugalmasnak tűnő külső burokgig, majd ott szemet gyönyörködtető módon szétszórtak. Bámulatos volt a látvány. Az embe-

rek közelebb és közelebb húzódtak. A növekvő emberáradatban a katonák elfelejtettek újabb védelmi vonalat képezni, inkább besoroltak a tömegbe és szájátva figyelték, mi lesz az újabb csoda eredménye.

A csillagász már végképp nem tudta, hová tegye magában a történeteket. Arra gondolt, hátha az idegen hajó csak elhozta magával küldőinek az alapanyagait, és ez a valami ott a folyóparton most életre kelti őket. Ki sem gondolta még a dolgot, máris újra változott a helyzet. A gömb felületén egyre szaporábban terültek szét a lilás villanások. Fényerejük egyre csak növekedett. Hamarosan valaminek történnie kell! Éppen csak pislantott egyet, mire kinyílt a szeme, a gömb gyökeresen megváltozott. Alakját megtartotta, de a felülete gigászi bőrlabdára kezdett hasonlítani. Az eddig teljesen homogén burok hatszögletű darabokra bomlott a felszínen, és befelé, a gömb belsejében cellákra osztódott az eddig egységes, füstszínű, zselészerű anyag. Minden egyes cella tartalmazott egy jóval sötétebb átlátszatlan részt, amelyből – ahogy az előbb csak a gömb közepéből – önálló kis lila villámok cikáztak a határoló falakig.

Ha nem lett volna ilyen hatalmas, talán azonnal észreveszi a hasonlóságot, de így egy percbe is beletelt, mire az ismerős érzés gondolattá érlelődött. Ilyet már láttam! Ez szedercsíra állapot! És micsoda csodálatos, Uramisten! Mi lesz ebből, ha megnő? Kérdéseit szerette volna valakinek feltenni, de senki sem volt a közelében, és ha lett volna, akkor sem remélhetett volna választ.

A gömb közben valami belső erőtlől hajtva újabb részekre osztotta a felszínét. Hol keletkezhet ez a bámulatos mennyiségű energia? Mi vezérelheti az anyag átalakulását? Biztosan az a lila fény, ami időről időre kitör a cellák központi részéből – gondolkodott. Minden biztonnyal köze van az anyag módosulásaihoz, persze az is elképzelhető, hogy csak mellékterméke valamilyen folyamatnak.

A cellák osztódása felgyorsult. Egyértelművé vált a hasonlóság, a folyamat a földi élőlények kezdeti fejlődésére emlékeztetett. A gömb alakja kezdett megváltozni, a testét alkotó, eddig egyforma elemek differenciálódni kezdtek. Egyes cellák külső felülete megnyúlt, és a környező talajt igyekezett elérni. Mások a gömb belsejében kezdték elveszíteni áttetszőségüket, és magjukban különböző színű csomósodások jöttek létre.

Az emberek csoportokban tódultak a helyszín felé. Talán már többen lehettek jelen, mint amikor az idegen hajó lebegett a fejek felett. A levegőbe ismét visszatértek a helikopterek, és az oldalukban ott lógtak az operatőrök. Vállukon kamerával igyekeztek minden pillanatot megörökíteni. Most aztán volt mit nézni, és lehetett találgatni a hírre éhes műsorvezetőknek. A csillagász is veszettül gondolkodott. Biológiából nem volt túl erős, igencsak mélyre kellett ásnia emlékei között. Addig már eljutott, hogy az idegen hajó a vizet valószínűleg mégsem a hűtőrendszerében használta fel, hanem ennek a masszának az elkészítéséhez volt rá szüksége. Egy hatalmas génszintetizáló berendezésnek kellett ott működnie. Talán ezt a folyamatot kísérték azok a ropogó hangok is. Kétség sem férhet hozzá, mesterséges úton hoztak létre egy DNS-hez hasonló, kódolt molekulastruktúrát vagy valami annál sokkal bonyolultabbat, hiszen ami itt látható – ilyen sebességgel –, azt az emberéhez hasonló DNS molekulákkal lehetetlen lenne megoldani. A földi szervezetek fejlődését és életfunkcióit fehérjemolekula-rendszerek vezérlik. Az élőlényekben az információk terjedése vegyi folyamatok útján történik, a létrehozott reakciók sebessége pedig nem elég nagy ahhoz, hogy ilyen gyors fejlődés alakulhasson ki, pláne ilyen gigászi méretekben. Minden jel arra utal,

hogy az idegen szervezetben az információk továbbítását tiszta elektromágneses energia, a fény végzi. Az idegenek a sűrű masszába rejtették a kódot, majd miután elhagyták a Földet, beindult benne a fejlődés. Valahol a gömb közepén lehet maga a kód, aminek kiolvasása a szemünk előtt zajlik. Vajon egy idegen teste fog ebből kialakulni? Igen különös módja ez az újjászületésnek – gondolta. Furcsa, de egyszerűen nem látta értelmét, hogy egy olyan faj, amely egy ilyen űrhajót képes megépíteni, és amely ilyen jól ismeri a genetika rejtelmét, miért kényszerülne arra, hogy ne a saját testi valójában szelje át a világtűrt? Ennek nincs semmi értelme! Talán az adott környezeti viszonyok közé optimalizált variációt akarták közénk elküldeni. Mekkoraak lehetnek a testi különbségek a két faj között? És egyáltalán, mekkora lesz ez az idegen? Ha egy embrióhoz hasonlítjuk azt, ami a folyó partján fejlődik, akkor ez a lény több száz métert is elérhet! Akkor viszont az űrhajó, ami itt járt, maximum egy személyes lehet. De akkor miért hagyta itt az idegent köztünk? A kérdések egyre csak gyűltek, választ viszont ma még egyet sem kapott senki.

Közben a gömbből már számos nyúlvány fejlődött ki – bámulatos volt a tempó –, a csáphoz hasonló kezdemények elérték a folyót és a part menti puhább talajrétegeket, majd belefűrték magukat. Rögtön megindult bennük az anyagok áramlása, és a gömb növekedni kezdett. Már olyan sok cellából állt a szervezete, hogy nem lehetett megszámolni őket, a közepén pedig ismét változások készülődtek. Az eddig hasonló cellák között egy nagyobb, átlátszatlan, szürke fém színű is megjelent, a látóhatár közelébe süllyedő Nap sugarai áthatoltak a füstszínű zselés anyagon és vörösre festették a felszínét. Olyan volt, mintha egy fém szív kezdeménye jött volna létre. Egyelőre nem mutatott semmilyen aktivitást, csak lassan növekedett, ahogy az egész gömb is. A folyóból és a földből hihetetlen mennyiségű anyag áramlott a belsejébe, az egyre szaporodó nyúlványokon keresztül. A kialakult vaskos csatornák átlátszó falán keresztül látszott a vízzel kevert összetevők örvénylése és szétoszlása a szomszédos cellák között. A határoló falak bizonyos nyersanyagokat akadálymentesen átengedtek magukon, míg másokat visszatartottak. A szervezet mindent magába szívott a környezetből, amire csak szüksége lehetett és a belsejében a megfelelő helyre továbbította azokat. Minden kétséget kizáróan élt és megállíthatatlanul növekedett.

A Nap lebukott a horizont alá, szürkület köszöntött a tájra és gyorsan sötétedett. A folyópart felett köröző helikopterek egymás után felkapcsolták a reflektoraikat, a parton összezsúfolódott emberek kénytelenek voltak eltakarni a szemüket, hogy ne valjuljanak meg a hirtelen támadt világosságban. A csillagász szeme elkalandozott a távoli város körvonalainak irányába. Ameddig csak ellátott, özönlöttek az emberek az események középpontja felé. Százezren már biztosan összegyűltek a síkságon és egyre csak nőtt a tömeg. A hadsereg is kezdett magához térni, és a katonák igyekeztek némi rendet teremteni a hőmpölygő emberáradatban. A csillagász áldotta az eszét, hogy ezt a meredek hegyoldalt választotta mai túraútvonalának. Kicsi volt az esély, hogy bárki erre tévedne, viszont ennél jobb kilátásról még csak álmodni sem lehetett. Kezében a binokulárral mindent láthatott, ami a mélyben történt.

Teljesen besötétedett, a mozgó helikopterek fénykévei át meg átvilágították a parton fejlődő idegen szervezetet. Ahogy a fénycsóvák megpróbálták átszelni a masszát, újabb és újabb szervkezdemények tűntek fel. Egy fekete színű, gerenda méretű húr is megjelent és lassan átérte a gömb egész átmérőjét. Talán ebből lesz majd a gerinc – gondolta a csillagász. Látszólag a tömör tartó különböző kinövéséhez csatla-

koztak a frissen alakuló kisebb szervek is. Csatornák átlátszó vékony hálózata kötötte össze a már ezer számban kialakult cellákat. A csatornák élénk lila, szapora kisülésekkel teltek meg. Ha a helikopterek egy pillanatilag nem találták el fényszóróikkal a folyópart megfelelő szakaszát, csodálatos látvány tárult a várakozók szeme elé. Akár a földi élőlények érhálózata, úgy rajzolódtak ki ezekből a lilásan fénylő csatornákból a szervek között kialakuló bonyolult kapcsolatok. Talán az idegrendszer kezdeményei lehetnek ezek – állapította meg a csillagász. Káprázatos szépségű volt az ötven méter körüli ifjú teremtmény, pedig alig két órája indult el a biológiai órája. Képtelen tempóban bomlott ki a genetikai kódja. Hová ez a nagy rohanás? – tette fel a kérdést a csillagász. Miért kell ilyen gyorsan fejlődnie? A Földön a legtöbb fejlett élőlény hosszasan gondoskodik a szaporodásáig, amíg eléri a kifejlett nagyságot, ezzel szemben az idegen lény teljesen automatikusan és önállóan fejlődik. Nem szorul semmilyen támogatásra létrehozói részéről. A Földön ez a legegyszerűbb egysejtű lények sajátja. Egyszerűen, ha megfelelő környezetbe kerülnek, osztódnak, mintha gépek lennének. Gépek! – fény gyúlt az elméjében. Ez nem élőlény, hanem egy óriási bio-gép! Így már érthető, miért kell ilyen gyorsan fejlődnie. A tervezők úgy hozták létre a genetikai kódját, hogy segítség nélkül minél előbb elkészüljön, és mihamarabb használatba lehessen venni. Ha az idegenek megfejtették, hogyan hozhatnak létre tetszőleges, működő genetikai kódokat, akkor bármilyen élőlényt vagy élő gépet létrehozhatnak ezzel a módszerrel, és nem kell hatalmas gyárat építeni, nyersanyagot bányászni, energiát pazarolni. Akár még önreprodukáló gépeket is létrehozhatnak, sőt tenyésztetik is őket. Ha megfelelő környezetbe helyeznek egy ilyen populációt, az egyedek között ott is megindul a természetes szelekció, bekövetkezhet egy felgyorsult, irányított gép-evolúció, aminek a végterméke egy minden szempontból tökéletes élő gépfaj lehet. Lelki szemei előtt máris eleven gépek hatalmas tömegei jelentek meg. Különböző genetikai kóddal rendelkeztek, és a tervezők szándékainak megfelelően elszántan küzdöttek egymással az életben maradásért. Mindeközben természetesen fő feladataikat, az alkotók igényeinek kiszolgálását is elvégezhették. Egy pillanatra a lehetőségek végtelen tárháza villant fel előtte. Úgy érezte, megérintette az idegenek hihetetlen tudása. Döbbenet hulláma söpört végig az agyán: ezek szerint az úrhajó is egy mesterséges gép-evolúció terméke lehet. Akkor viszont képes lehet önmagát reprodukálni segítség nélkül. Fantasztikus lehetőség, egyszerűen nem kell új úrhajót építeni, csak megfelelő környezetbe kell helyezni a régit, és pillanatok alatt elkészül az új, azonos képességekkel. Akkor mégis miért nem léptek velünk kapcsolatba az idegenek? Miért csak egy élő gépet dobtak le közénk? Félelem futott át a gondolataim – akár egy gyilkos fegyvert is lebozathattak. Érthető, hogy nem akarták felvenni velünk a kapcsolatot, ha el akarnak minket pusztítani. Nagyon is reális lehetőségnek tűnt. Aztán lenézett a fejlődő szerkezetre, egyszerűen csodálatos volt. Olyan tudás állt létrejöttének hátterében, amit ember talán sosem érthet meg. Ha ennyivel előttünk járnak, miért kellene ilyen módszerrel elpusztítaniuk minket. Semmi hasznuk nem származna belőle.

Valóban nem tűnt veszélyesnek ez a csillagközi csecsemő. Méretei egyre impozánsabbak voltak, de semmi olyat nem tett, amivel legcsekélyebb kárt is okozott volna a környezetének. Alakja kicsit megnyúlt a gerinchúr irányában és el is laposodott. Nyúlványok szárai kapcsolódtak össze a föld mélyével, ahonnan hihetetlen sebességgel gyűltek össze a fejlődéséhez szükséges különböző alkotóelemek. A lilás villózás egyre csak erősödött, de a kis felvillanások legélénkebben a húr vastos közepe alatt fejlődő

szerv környékén csoportosultak. A nemrég még a naplementében vörösen csillogó fémes szerkezet mostanra majd' a triplájára növekedett. Minden irányból áttetsző csatornák futottak hengerszerű testéhez, a lilás kisülések legnagyobb többsége innen indult ki és futott végig a feltételezett ideghálózaton. Láthatóan valami itt készülődött. Rövidebb, hosszabb időre a test többi része lilás fények nélkül maradt és csak a középső rész tündökölt. A henger megmozdulni látszott. Lassan növelte hosszirányú méretét, majd egy szemvillanás alatt megrövidült. Ilyenkor lila felvillanások ezrei terjedtek szét a külső burok felé a bonyolódó hálózaton. A gerinc alatt újból megnyúlt a henger, majd ismét összenyomódott. A felvillanás ereje már sokkal nagyobb volt, mint az előbb, de újból visszatért a kezdeti sötét. Közben a henger nem nyugodott, és jóval nagyobb térfogatváltozást erőltetett magára. Amikor elérte a legnagyobb méretét, olyan gyorsan omlott össze, hogy azt szemmel követni már nem lehetett. Hirtelen nappali világosság borította el a hegyoldalt. A fémes szerkezet, akár egy új csillag, úgy lángolt fel az ismeretlen erőforrás energiájától. Ismerős, világoskék lüktetés töltött ki mindent. Nem vakított, de mindent átjárt. A pulzálás először nagyon gyors volt, aztán szépen lelassult. Úgy tűnik, minden rendben ment.

Az élőlény, új éltető energiaforrása beindult, és ezzel hihetetlen lendületet kapott a fejlődése. Először is az egész teste a levegőbe emelkedett, jó húsz méterrel a felszín fölé. A földre és vízbe nyúló tápcsatornák kijjebb húzódtak, de hamarosan újból szállítani kezdték a tömérdek alapanyagot. Másodszor az egész test alakja megváltozott. A gerincként funkcionáló húr megerősödött és megnyúlt. A lebegő test sziluettje az ismerős, csúcsával előre álló hegyes háromszögformát kezdte magára öltetni. A hasonlóság annyira szembetűnő volt, hogy az idegenek képviselőjének teóriáját nyugodtan elvetette a csillagász.

Micsoda energiákat szabadított fel már most – lelkenedezett. Játszi könnyedséggel emelte több száz tonnás súlyát azonnal a levegőbe. Igazából most születhetett meg, mint az ember-csecsemők, amikor elvágják a köldökszinórt. Ez a lény vagy élő gép – nem tudta igazából minek hívja – mostantól nem függött semmitől. Minden szükséges energiát képes volt előállítani magának. Vajon milyen energiaforrást hasznosíthat? Hidegfűziót, termonukleáris reaktort vagy anyag-antianyag reakciókat? Esetleg valamilyen gyökeresen új energiaformát? Hihetetlen! Valószínűleg az anyja – most már nyugodtan annak nevezhette a nemrég eltűnt idegen hajót – ugyanezt az energiaforrást aknáztta ki. Talán megbetegedett – jobb szó nem jutott eszébe –, azért sodródhatott évszázadokon keresztül a Föld felé, és azért gyógyultak be a felszíni sérülései, mert a Nap közelében energiával tudta feltölteni magát. És hová tűntek a létrehozóik? Lehet, hogy tényleg teljesen üres volt az a hajó? Ha pedig a hajó gép és élőlény is egyben, elképzelhető, hogy nem tudta velünk felvenni a kapcsolatot. Persze lehet, hogy megpróbálta a maga módján, de mi nem a gazdái voltunk, hát nem értettük meg. Lehet, hogy egyáltalán nem értelmes gépről van szó, hiszen a tehén is roppant módon önálló és tejet is ad, mégsem tudunk vele beszélgetni a világegyetem keletkezéséről, vagy a saját genetikai állományáról. Ha hasonló a helyzet, akkor az űrhajó lehet, hogy felismert minket, de képtelen volt bármit is mondani nekünk. Helyette inkább reprodukálta magát. Lehet, hogy mindig ezt tette, ha alkotóival találkozott, ez mintegy feltételes reflexként működhet nála. Mi van, ha az alkotók már rég kipusztultak, csak a létrehozott élő gépeik járják továbbra is a végtelen világűrt és tovább fejlődnek. Lehet, hogy az a szuperintelligens faj már évmilliók óta nem létezik, és a magukra hagyott gépek

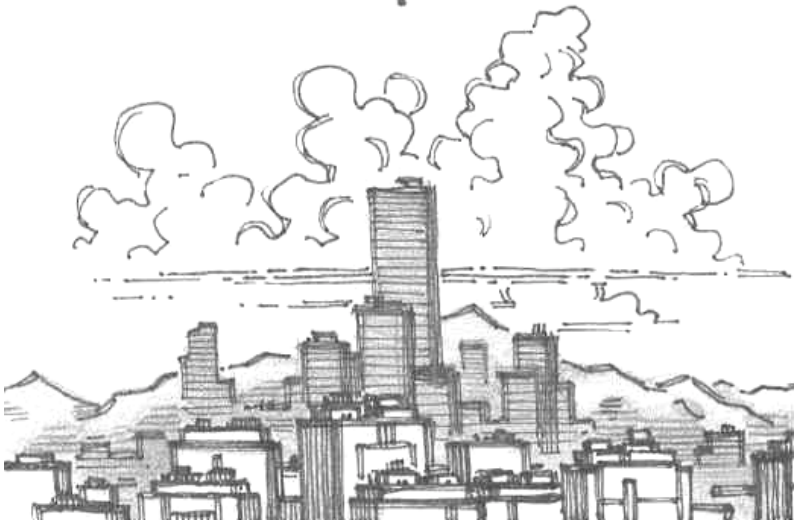
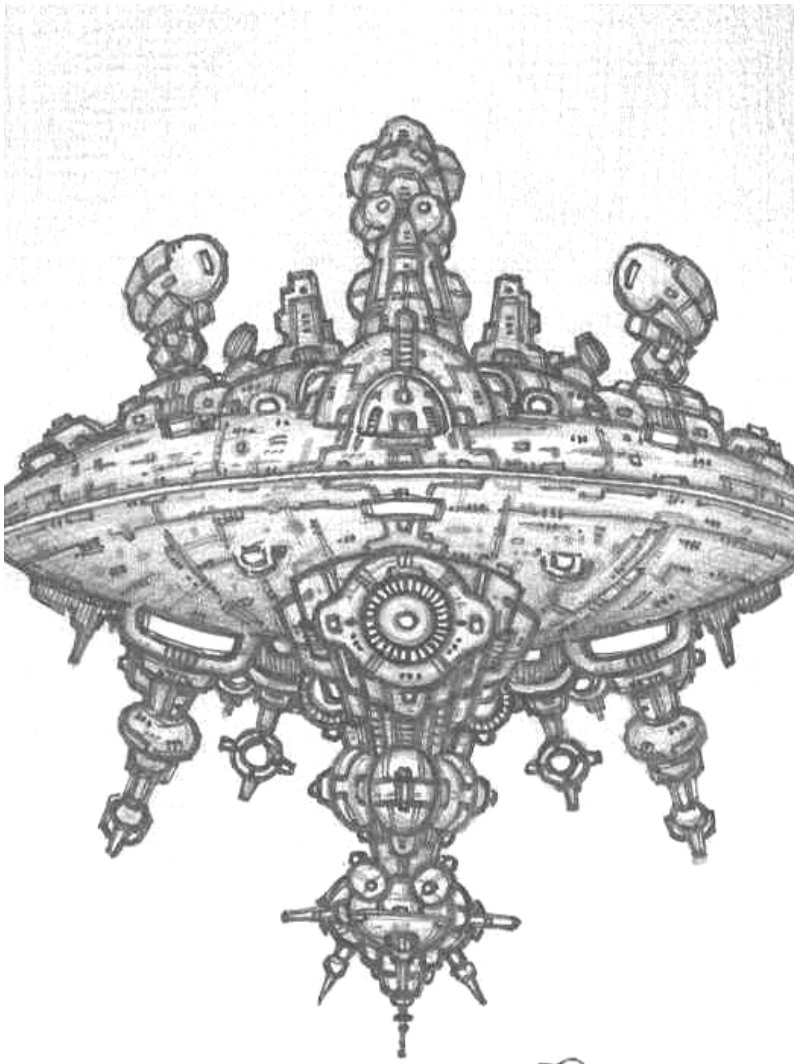
önállóan járták a saját evolúciós útjukat. Némelyikük megtanult alkalmazkodni a gazdák nélküli léthez, és csendesen tengetve életüket, hirdetik tovább az alkotók nagyszerűségét. Lehet, hogy ez a hajó már egy olyan élő gépfaj leszármazottja, amely még sosem találkozott a létrehozóival, csak valamiféle elmosódott képek élnek benne róluk. Talán hasonlíthattak hozzánk, persze az ő szemszögéből... Képtelen volt határt szabni csapongó képzeletének, de most nem is volt rá szükség.

A síkság felett a gép szívének kék lüktetése ragyogta be az éjszakát. A fejlődő űrhajó burkolata még áttetsző volt, ezért a fény akadálytalanul jutott el az emberekhez. A hajó kisebb nyúlványait visszavonta a testébe, és újabb, nagyobb átmérőjűeket eresztett a mélybe. Mérete már megközelítette szülőjének egy tizedét, de még hatalmas mennyiségű fémre és más szerves anyagokra volt szüksége, hogy elérje a felnőtt méretét. A belsejében egymás után kezdték meg működésüket az ismeretlen funkciójú szervek, egyszerre mozdult minden az éltető sugarak ritmusára. Sok helyen közben hatalmas üregek alakultak ki, talán ezekből lesznek azok a részek, ahol az alkotóik utaztak volna. De ki fogja most használni ezeket? Ha tényleg elveszett a tervezők civilizációja, milyen céltalan ez az egész tudás. Talán a gazdáik után kutatva járják az űrt ezek a mesterséges élőlények. Elkeseredetten kereshetik nyomaikat, de sehol nem bukkannak rájuk. A kutatás közben, ha bárhol megfelelő körülményeket fedeznek fel, akkor az eredeti programjuk szerint lemásolják genetikai kódjukat, így új egyedeket létrehozva tovább folytatják az alkotóik tervét, a gépek soha nem látott evolúcióját.

Hová tűnhettek az idegenek? Milyen körülmények vezethetnek egy ilyen hatalmas tudású civilizáció pusztulásához? Ha egyszer kijutunk majd a csillagok közé, valószínűleg mindenütt az emlékeikbe fogunk ütközni. Vagy egyszerűen csak elvontak volna a világtól? Talán más módját találták meg a csillagok közötti távolságok legyőzésének. Vajon magukra hagyták volna teremtményeiket? Ezt nem tudta elképzelni. Persze, lehetett teljesen másképpen is. Lehet, hogy az idegenek egy baleset következtében elvesztették hajójukat, ami önálló cselekvőképességének és életösztönének köszönhetően túlélte a katasztrófát, és egészen a Naprendszerig sodródott. Itt sikerült regenerálnia magát a Nap energiájában megfürödve, majd visszatért eredeti tulajdonosaihoz. Miközben elhaladt mellettünk, elindult benne egy másik program is, és mielőtt végleg elhagyta volna a rendszert, itt hagyott nekünk egy kis „figyelmességet”. Bármilyen elképzelhető – mosolygott magában a csillagász és remélte, hogy most nem kell csalódnia, mert tényleg kiderül, mi miért történik...

Az ég alja egyre világosabbnak látszott, hajnalodott. Ezen az éjszakán valószínűleg senki sem aludt a Földön. A síkságon, ahol az elmúlt nap az emberiség először találkozott egy idegen civilizáció alkotásával, egy újabb csoda kezdte elnyerni végső formáját. Mindenki remélte, hogy ezzel a teremtménnyel tartósabb kapcsolatot sikerül majd létrehozni, mint az előzővel. Talán már millióra is rúgott azoknak a száma, akik elzarándokoltak a helyszínre és türelmesen várakoztak, hogy szemtanúi lehessenek az első kapcsolatnak.

Az éjszaka közepe táján, az egész környéket bevilágító kékes ragyogás kezdett elhalványulni, mint később kiderült azért, mert a hajó külső burkolata lassan megkeményedett és nem engedte át többé az éltető fényt. Az alig néhány órája fejlődő óriás űrbébi mostanra hatalmas fekete sziklaként függött a kíváncsiskodók feje fölött, akár csak nemrég az elődje. A külseje már megszólalásig hasonlított a tegnap itt járt szülőjéhez, csak attól eltérően kicsit közelebb volt a felszínhez. Még mindig nyúlványok

erdejével kötődött az anyaföldhöz, a többi kifejlett csápja – mintha a szél fűjná őket – hajladozott, a tövükben még jól látszó lüktető fény ütemére. Képlékenynek tűnt az egész felszíne, de minden perccel közelebb került a kész állapothoz. Hol van ettől még az emberi technika? Évszázadokra! Nehézkes gépeinket éveken keresztül tervezik a mérnökök, majd legalább ugyanennyi ideig építik meg saját kezűleg. Ezzel szemben az idegenek technológiája a genetika és a mérnöki tudományok egyesítésének diadala. Nem csak a gépet tervezik meg, hanem annak teljes genetikai kódját is. A molekuláris kódot tartalmazó félszerves masszát aztán megfelelő közegbe helyezve az fejlődésnek indul, és minden külső beavatkozás nélkül kiolvassa a megfelelő információkat, a gép teljes szerkezeti tervét. Nagyságrendekkel hatékonyabb ez a módszer és szemmel láthatóan gyorsabb is. Ráadásul, ha egyszer elkészült a mű, képes saját magát reprodukálni. Álmodhat ennél többről bárki is? Aligha!

Az első hajnali napsugár megcsillant az ifjonc idegen tökéletes szénfekete testén. Mintha csak erre a jelre várt volna, a földdel kapcsolatban álló csápok egyszerre kezdtek visszahúzódni a hajótest felé. A belső szerkezetekből egész este áradó különös morgások, zajok elcsendesedtek. Az emberek felocsúdtak a félálomból, és várták a következő lépést, a várva várt kapcsolatot. A hatalmas test alig, hogy elváltak nyúlványai az anyaföldtől, máris emelkedésbe kezdett. Néma csendben – ahogy egy fél napja elődje is tette – körülbelül ezer méterre emelkedett komótosan. Mire újra megállt, az összes nyúlványa felvette a megfelelő alakzatot. Nem húzódtak vissza a testbe, hanem olyan tornyokká alakultak át, amilyenek a másik hajó burkolatát is beborították. Az idegen technológia megmutatta tudása legjavát, alig több, mint hét óra alatt az alakatlan sűrű massa tökéletes úrjáróvá alakult. A két kilométernél is hosszabb szerkezet teljes pompájában ragyogott, az élő gép minden részletében elkészült. A csillagász szívét majd szétvetette a szeretet és a büszkeség, a síkságon várakozó emberek bizakodva nézték a jövőjük zálogát rejtő lebegő fekete szigetet. Hosszú percnyi néma várakozás után a hajó megmozdult, de nem felfelé indult tovább, hanem a folyó mentén a város irányába. Először nagyon lassan mozgott, majd kicsit felgyorsult. A síkságon tolongó emberek magasba emelték a kezüket és integettek felé. Önkéntelen reakció volt részükről, egyszerűen nem bírták tovább, hogy ne próbáljanak meg valahogy jelezni az ifjú idegennek. Akármekkora is volt, végignézték a születését, szívükbe zárták a szépségéért és meglepő önállóságáért. Egy darabig úgy tűnt, az integető karok milliói semmilyen hatást nem váltanak ki az óriásból, és ahogy az elődje, ő sem vesz tudomást a földi lényekről. A látóhatár közelében végül a hajó nagy ívben mégis visszafordult a születési helye felé, és akár egy műrepülő pilóta a repülőjét, hossz tengelye körül billegtetni kezdte hatalmas testét. Ezt egyértelműen az embereknek szánta. Nem volt kétséges, üdvözölt bennünket, közben kicsit közelebb is ereszkedett a felszínhez. A csillagász kis híján sírva fakadt, az emberek szinte megőrültek örömben. A hajó újra a folyó fölé ért, majd közvetlenül a hegyoldal előtt ismét hatalmas félkört rajzolt az égre. Néhány száz méterre a sziklapárkánytól vett új irányt, így a csillagász egészen közelről láthatta a tornyok tövében barátságosan lüktető kék fényt. Érezte a gépből áradó energiát, ahogy majd szétfeszítette a szerkezetét. A forduló után most másfelé lebegett a síkság felett, közben végig billegtetette oldalait, mintha élvezte volna, hogy az emberek vadul kalimpálnak felé. Végül megunt a mutatványt és megtorpant a levegőben. Teljesen ura volt a hihetetlen energiáknak, és ezt meg is akarta mutatni mindenkinek. Valami váratlanra készült, enyhe, ropogó hangokat hallatott magából, majd

az ég felé fordította az orrát és úgy függött percekig a levegőben. A felkelő Nap teljes hosszában megvilágította a testét. A csillagász sejtette, mi fog következni, ezért kicsit elfordította a szemét a hajóról. Éppen időben, mert a hajó vége egyre erősödő kékes izzásba kezdett és egy pillanattal később a gigászi monstrum olyan gyorsulással indult meg az enyhén felhős ég felé, hogy egy éppen kilótt ágyúgolyót simán állva hagyott volna. Az emberek egy pillanatra elnémultak, a karok megálltak a levegőben és összezorultak a szívek a félelemtől. Csak nehogy megint csalódnium kelljen!

A csillagász viszont egyáltalán nem ijedt meg. Érezte, hogy nem köszönés nélküli távozásról van szó. Az ifjú titán egyszerűen csak játszik, de nem fogja elhagyni az embereket, inkább a számára jobban megfelelő közeg felé igyekszik – kirepül az űrbe –, az igazi élőhelyére. Ha csak belegondolt, elborzadt, mennyi energiát emészthetett fel, hogy a Föld vonzása ellenére lebegve tartotta magát.

Az élő űrhajó néhány másodperc alatt könnyedén átlépte a légkör határát, és ahogy azt a csillagász várta, nem is gyorsított tovább. Néhány könnyed manőverrel úgy módosította a mozgását, hogy közeli pályára állhatott a Föld körül. Innen kitűnően megvizsgálhatja finom érzékelőivel szülőhelyét, miközben a Föld lakói a világon mindenütt saját szemükkel láthatják új égi barátjukat. Minden tekintet az égre szegeződik majd, és talán a legelvakultabbak is belátják, hogy véget kell vetni az értelmetlen ellenségeskedésnek, hiszen az ember a csillagok meghódítására született, nem önmaga elpusztítására.

A világegyetem újszülött vándora történelmi szerepéről mit sem sejtve, jókedvűen lubickolt az éltető napfényben. A csillagász le sem vette tekintetét a horizont vonalához közelítő tenyérnyi fekete foltról. Nagyon sóhajtott, iszonyúan fáradtnak érezte magát az átvirrasztott éjszaka után. Hát mégiscsak sikerült! – gondolta. Az idegenek nem jöttek el hozzánk, de elhozták nekünk egy szebb jövő ígését. És ez a jövő karnyújtásnyira vár ránk Föld körüli pályán. Lesz időnk megismerkedni vele, feltárhatjuk az összes titkát és csodáját. Elkalauzol majd minket a végtelen űr óceánján, és közben a felfedezés öröme sem vész el. Az ismeretlen civilizáció nyomdokain járva gépek egészen új generációit készíthetjük el, talán egyszer még túl is szárnyaljuk örökségüket. Ha pedig úgy hozza a sors és találkozhatunk velük, büszkén megmutathatjuk majd, mire jutottunk segítségükkel. Ennél nagyobb ajándékot nem is kívánhattunk volna magunknak.

A kimerültség hullámokban tört a csillagászra, alig bírta már nyitva tartani a szemét. A fejében cikázó ünnepélyes gondolatok összekuszálódva értelmüket veszítették, majd elcsendesültek. Ernyedt végtagokkal elfeküdt a sziklán, és a hatalmas látomásoktól szabadulva – nyolc hónapja először – végre nyugodtan elaludt.

